

september 2020

Sredozemlje 2020

Hrvaška

1. september 2020, torek

Rogoznica (zaliv Stupin)

Zvečer in ponoči je še nekaj deževalo, ampak tudi zjutraj se vreme še ni uredilo.

Izmenjavali so se sonce, oblaki in dež, pihalo pa je iz četrtega kvadranta (severozahodnik z nekaj odstopanji levo desno). Čisto na jugu zaliva (miljo in pol daleč), pri kraju Ražanj sva videla, kako se valovi razbijajo na obali in sva se odločila, da ostaneva še kar tule. Saj se nama nikamor ne mudi. Danes bi rinila v val in v veter, če bi hotela na severozahod, pa še dež bi naju nekajkrat opral.

Raje sva se lotila odmrzovanja hladilnika. Skrinja je že tako zasnežena, da jo komaj še lahko odpirava.

To je je na Heronu malček bolj zamudno, kot doma, saj veliki akumulatorji mraza (holding plate) v katerih je zamrznjen antifriz nočejo kar tako popustiti.

V marini bi vzel fen za dovajanje energije, tule pa nimam toliko elektrike. Pomagava si z vročo posodo, ki jo pogrejeva na plinu.

(mimigrede vroči posodo je možno uporabiti tudi kot likalnik, če kdo rabi kaj zlikati in nima likalnika).

Zmrznjeno vsebino pa hraniva ta čas v hladilni torbi, ki je zavita v nekaj odej in spalno vrečo.

Ko imava že ravno vse razdrto se odločim, da končno montiram še termostat za ta velik, vodno hlajen hladilnik.

Termostat je bil naročen iz Kitajske, pa ni nikoli prispel.

Namesto super duper digitalnega termostata, ki prikazuje dve temperaturi (hladilnik in zamrzovalnik), in ima cel kup funkcij id prikaza najvišje in najnižje temperature, nastavitve histereze, itd, itd, sem vzel enostaven mehanski termostat, ki se mi valja po barki. Ni natančen, ne prikazuje temperatur, ima pa to prednost, da je na Heronu in ne na Kitajskem.

Do danes sem imel zvezano kar fiksno - brez termostata. Dopoldan sem za kako uro prižgal hladilnik, če smo ga dosti odpirali in vlagali notri nove stvari še popoldan za kake pol ure, pa je bilo vedno vse hladno, skrinja pa zmrznjena.

Če sem ga pozabil pravočasno ugasnit nama je pa zmrznilo vse živo. Od piva do zelenjave.

No, zdaj s termostatom bom delal enako, le če pozabim se bo hladilnik sam ugasnil.

Ponoči je itak vedno ugasnjen, da ne moti spanja - ima namreč svoj lastni invetrer, montiran v spalnici, ki ima dokaj glasen ventilator.

Kaj dosti drugega pa se tule ni dogajalo. Nekaj bark je prišlo, kakšna je odšla, vreme pa se je popoldan precej lepo uredilo.

Ni več črnih oblakov in veter je čisto popustil.

Se je pa že včeraj zvečer občutno ohladilo. Lili je dala gor že dolge hlače, jaz sem na rjuho vrgel eno tanko odejico, za vsak slučaj. In dobro, da sem jo.

Zjutraj je bilo v barki le 20°C, zunaj min. celo 17°C. Tudi čez dan je bilo razmeroma hladno, okrog 24 do 25°C, kar je prijetna osvežitev od prejšnjih 30.

Tako, vreme se je uredilo, jutri definitivno odrineva naprej.

2. september 2020, sreda

Rogoznica - mala Krbela - Zmajan.

Lepo sva prežдела par dni v Rogoznici, danes je vreme že v redu in zjutraj pihlja, zato dvignem sidro.

A ne piha jugozahodnik, kot je napovedan, piha severozahodnik.

In kam morava midva? Jasno, na severozahod. Namenjena sva na Zmajan.

Nekaj časa se mi še da premetavat jadra in gre prav lepo, ker ni vala, potem pa spremeniva plan in zaplujemo proti otočkom, ki ležijo pod Zlarinom.

Čeprav le streljaj od glavnih čarterskih poti so tile otočki nakako pozabljeni in vedno, tudi v najhujši sezoni, se najde kak zalivček, kjer ni gneče. Krapanj, Oblik, Dvanka, Mumonja, Rakitnjak, Drvenik (pa ne tisti, znani, pri Šolti) in pa mala in vela Krbela.

Tokrat se odločiva vreči sidro v preliv med malo in velo Krbelo. Krasna, kristalno čista voda, nenaseljen otoček porasel z gozdom, mir in tišina. To je čisto po najinem okusu.

Lili se gre skopat, meni se niti ne ljubi, uživava. Čez čas se veter nekoliko obrne in izgleda, da bi se dalo odpeljati do Zmajana.

Saj tu je lepo, a sidrišče je odprto na burjo in če bo burin ponoči močan se lahko malo poguncavamo.

Split Radio nekaj trobezlja o 'upozorenju' in o 'udarih bure u velebitskom kanalu'.

Tule smo dovolj daleč od Velebita, da burje ne pričakujem, a 'mogućnost neverina' je v veljavi tudi tukaj.

Greva raje na Zmajan, najin prvotni cilj.

Glavno jadro sem že lepo pospravil in se mi ne da odpirati vreče za teh 7 milj. Bova odpeljala samo s flokom.

Nekaj časa gre, a maestral je naredil valovčke, ki barko ustavljajo in malo jadro nima dovolj moči, da bi Herona pognalo v normalne hitrosti. Tako počasi krevasva proti cilju s 3 vozli hitrosti v slabih 10 vozlih vetra. Tudi orca zato ni tako ostra, kot bi bila na polna jadra, saj imava precej bočnega zanosa. A samo še 3 milje imava. Spijeva eno pivce za živce, nato pa kresneva motor in odmotorirava zadnji dve milj.

V zalivu so že 4 barke, ena od njih ravno odhaja. Sidrava v malo globji vodi, da se ne tlačimo preveč na kup.

Posadka ene barke se muči s surfanjem (windsurfanjem seveda, valov za surfanje na valovih tule ni).

Kar težko jih gledam. Jutri jih bo bolel križ, ker povsem narobe stojijo (trije različni se mučijo). Joj, kar rabijo, je par ur mojih instrukcij, pa bi šlo. A moji dnevi učitelja surfanja so minili. Naj jih uči kdor jih hoče, jaz sem v surfaški penziji.

Lili skuha odlični curry, jaz natočim vino in uživava v pogledu na sončni zahod.

V prvem plovu sva danes preplula 15 milj, v drugem 8.

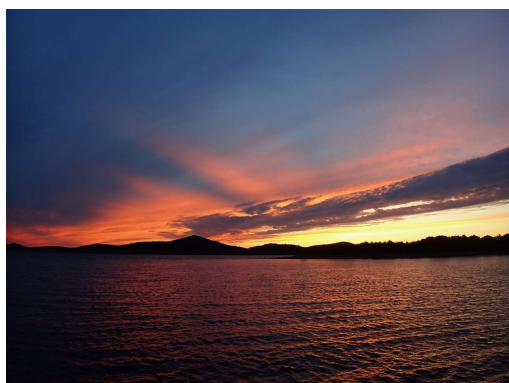
Nikamor se nama ne mudi. Do cilja imava manj, kot 200 milj, časa pa cel mesec.

Najino sidrišče na Krbeli mali.

Še pogled z drugega boka. V ozadju otok Oblik. Gneče očitno ni.

S sidrišča na Zmajanu gledava sončni zahod nad Kaprijami.

3. september 2020, četrtek

Zmajan.

Ponoči je vendarle bilo nekaj burjice. Nič resnega, a dovolj, da sem se zbudil.

Tule sva za burjo dobro spravljena tudi, če bi bila bistveno močnejša.

Zjutraj vsi trije sosedi en za drugim dvignejo sidro in odplujejo.

Zaliv imava le zase (razen malega morornjačka, ki je privezan na pomolček). Prestaviva se za 100 m globje v zaliv, kat tako, ker se lahko in ker so tu valovčki še za par cm manjši, pa še Lili ima bližje za plavat do svojih šnorklarskih terenov.

Zadnje čase mi glavno jadro ne drsi lepo navzdol po tračnici in danes je dan kot nalašč, da to saniram.

Drugi voziček z vrha se zatika. Razdrem celo zadevo in pri tem se mi kroglice iz ležaja ne usujejo po palubi. To si štejem za velik uspeh. Trik je v tem, da voziček odstraniš skupaj s kosom tračnice, ki se ga v ta namen lahko odstrani. Prvič (predavnimi leti) tega nisem vedel, voziček sem snel s tračnice in kroglice so se vsule povsod naokrog. Cel kup sem jih takrat izgubil.

Pregled danes pokaže, da kar nekaj kroglic manjka. Očitno se jih je nekaj delno zdrobilo ali kaj vem kaj, da so lahko izginile iz ležajev. Ni čudno, da se voziček zatika. Na srečo imam škatlico z rezervnimi kroglicami, ki jih dodam.

Dobro vse očistim, zložim kroglice nazaj in zmontiram nazaj na jambor.

Nato vse vozičke in del tračnice dobro nasprejam s teflonskim razpršilom. Tako je zagotovljeno manjše trenje.

Uporaba olja ali masti tukaj ni priporočljiva, ker se nanjo prijema prah in sol, potem se pa vse skupaj še bolj zapaca in ne teče več. Nujno je uporabiti nemastno snov. Teflonsko razpršilo se spremeni v droben film, ki je v bistvu teflonska prevleka, ki ima majhno trenje, ni pa lepljivo in ne privlači prahu.

Lahko uporabiš katero od zvenečih imen v navtiki in plačaš za dozo 20 in več €, lahko pa uporabiš teflonsko pršilo za kolesarsko verigo, ki je ista snov, le da stane le nekaj €.

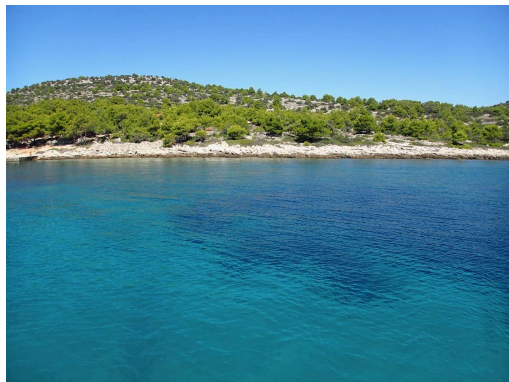
Ista zadeva se uporablja tudi za mazanje utora genove, da jadro lepše teče po utoru, pa za mazanje ležajev v navijalcih genove, pa za škripce, travelerje in podobno palubno opremo.

Baje regatni jadranci malo nasprejajo tudi prednja jadra, da lepše zdrsnejo okrog jambora pri obratih.

In še priznanje: Danes sploh nisem plaval.

Lili pa je bila v vodi tako dolgo, da sem gledal, če že ima male škrge za ušesi.

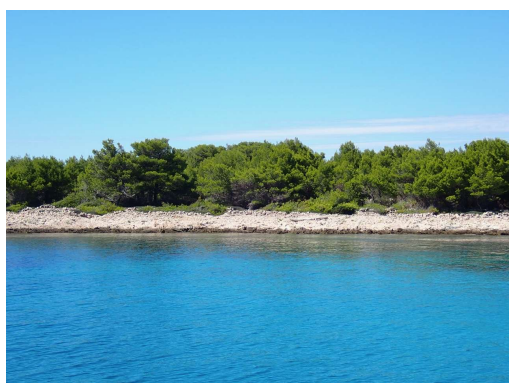
Danes ostaneva še kar tule, naprej greva jutri. Počitnice.

Sidrišče na Zmajanu. pogled v smeri burje.

Pogled proti zahodu na Kaprije.

Meni je tukaj lepo. Ne rabim nobene gneče.

Precej kroglic manjka.

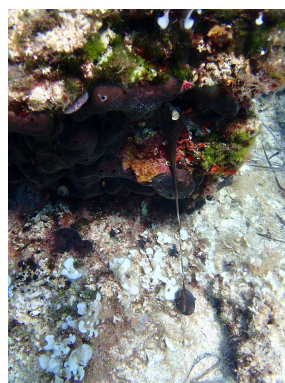
Voziček in kroglice dobro očistim.

List

Kraljiček - takih je na Karibih veliko.

Spužva pri nespolnem razmnoževanju. En del se na dolgi nitki oddalji in potem odcepi. Tako nastaneta dve spužvi.

Velika babica nam kaže rožičke.

4. september 2020, petek

Zmajan - Hrbošnjak (Jezera, Murter)

Včeraj popoldan so se eni Nemci (na čarter barki) sidrali preblizu naju. Lili jim je nekaj rekla, pa se niso dali motit. Pripeljali so v zaliv, kot da bi znali, a z več jajc, kot pameti. Na polna jadra, brez motorja, vmes med Herona in čeri. Ker so se čeri bali malo bolj, kot Herona so seveda na koncu pristali preblizu nas. In ker so pravi asi jim je bilo pod častjo popravljat.

Zvečer se je meastral obrnil v burjo in oddaljeni smo bili manj, kot eno dolžino barke.

Vprašal sem jih, če se jim zdi to v redu, pa so rekli, da se ravno o tem pogovarjajo.

In so se šli presidrat.

Ponoči.

Če bi ubogali admiralico, bi jim bilo lažje. No, so pač popravljali ponoči, ko ni nihče videl njihovih dolgih fac.

Ne vem, kaj je s tem našim sidrom. Mogoče pa je močno magnetno, ali nekaj takega, da se ostala sidra hočejo na vsak način tako približati. Mogoče se pa hočejo parit z njim, ker je tako lepo.

Zjutraj pride en katamaran (čarter, gor Avstrijci) in mečejo točno na naše sidro. Klasika.

Jaz se nisem sekiral, saj sva imela itak namen odplut takoj, ko do konca spijsava kavico.

In potem so se čudili, da jih je veter obrnil tako, kot nas, in da so le kak meter oddaljeni od Herona.

Ponavljajo. Tokrat so šli 'zelo daleč'. Vrgli so vsaj 20 m naprej od našega sidra. Ker so itak dali malo ketne so bingljali dovolj daleč spredaj, da sva lahko dvignila sidro brez drame.

Se je pa drama zgodila že jutraj:

Sedim v kokpitu in pijem kavico, ko slišim presunljivo javkanje.

Gledam, pa najprej nič ne vidim, potem pa opazim malo mokro glavico, kako plava okrog sosednje barke.

Vmes poskuša s kremplji plezat po plastiki, pa seveda ne gre. Kak valček ga pokrije žez glavo, potem spet joka in plava.

Mali mucek je. Očitno je padel z barke.

Ravno pomislim, če bi spustil čoln, ali bi raje kar skočil v vodo, ko sosedje opazijo nesrečo svojega malega štirinožnega člana posadke. Gospa brez pomišljanja plane v vodo in dvigne ubogo kepico iz vode. Ata ga zavije v brisačo in muc, še čisto majčken je bil, je očitno rešen. Lekcijo je dobil, mogoče bo bolj previdno skakal po barki. Tokrat jo je srečno odnesel. Odjadrava v rahli burjici le na flock in viharik. Za nekaj milj se mi ne da dvigovati glavnega.

Čez čas opazim eno Elanko, nekaj večjo od Herona, na polna jadra, ki tudi orca in nas lovi.

Aha, saj to so tisti Nemci, ki so se ponoči morali presidrat.

Zdaj nas lovijo. Čudno, saj so odpluli vsaj pol ure pred nama. Vsi naspidirani pridrvijo okoli enega otočka, midva ravno delava obrat in srečamo se dokaj blizu. Precej hitrejši so videti. Pri naslednjem obratu bodo verjetno daleč spredaj.

A burja je muhasta in se precej vrti. Jaz vozim na roke, sicer bi šlo slabo. Veter spremija smer za 30 in več stopinj in je refulast.

Pri naslednjem obratu so fantje ostali daleč zadaj.

Kako je to mogoče? Midva lepo počasi, le na mali flokič in viharik, jeva sadje, se pogovarjava, oni vsi v rokavičkah, na polna jadra in pošteno nagnjeni.

Nekaj razlogov:

1. Genovo so imeli čisto narobe strimano. Voziček je bil čisto narobe in jim je jadro delalo grozen trebuh in zadnji rob je plapolal v vetru.

2. Glavno jadro je bilo za orco premalo potegnjeno po spodnjem robu, škota pa preveč zategnjena in je bolj zaviralo, kot poganjalo.

3. Pri spremembah smeri vetra so ponavadi zaspali in namesto korekcije s krmilom so besno vrteli vinče.

4. Nagnjeni so bili z ograjico skoraj do vode, krmilo pa je verjetno imelo velik odklon, kar je zaviralo barko.

S pol manj jader a s pravilno nastavitvijo bi bili precej hitrejši, tako pa sva jih pustila zadaj.

Sidrava v prelivu med Murterjem in malim otočkom Hrbošnjak, blizu kraja Jezera. Tu je krasno sidrišče s čisto, turkizno vodo.

Edina slaba stran tule je, da večina plovil iz marine Jezera plove skozi ta preliv, čeprav je okrog otočka pot enako dolga. Večina jih glisira, čeprav je preliv širok le 200 m in ljudje pogosto plavajo na otoček in nazaj. Pri kopanju je pač potrebno malo paziti. Zame, ki se od lestvice ne oddaljim več, kot 2 m, to ni tak problem, za Lili, ki šnorklja po uro ali dve, pa je.

Danes je prišla nazaj precej utrujena. Vidi se, da je voda bolj hladna. Sva šla pač 5 milj na sever. Mogoče se to pozna.

Danes sva še zamenjala viharik s solent jadrom. Tako imava v veter lahko nekaj več jader. Seveda pa sem moral za to nekoliko predelati napeljave škot. Tako solent, kot flock hočeta namreč voziček na prednji tračnici. To sem rešil z drsečimi rinkami in bomo videli, če bo delovalo tako, kot sem si zamislil.

Danes sv apreplula 8 milj, motor nim anovih ur.

5. september 2020, sobota

Hrbošnjak - Školjič (oboje Jezera, Murter)

Danes sva naredila eno 'dolgo' furo.

Slabo miljo daleč sva se premaknila do otočka Školjič, tik pred vhodom v luko Jezera.

Stestiral sem novo kombinacijo jader (flock + solent) a ostro v orco ne dela najbolje. Obe jadri imata prijemališče škode preblizu skupaj in sta si v napoto. Če je flock natriman za ostro orco potem solent plahuta, če strimam solent, potem moram flock preveč odpreti. Ah, ja, se bom s tem še malo igral v nekaj bolj resnem vetru. Danes je pihalo pod 10 vozlov in test ni bi prav relevanten.

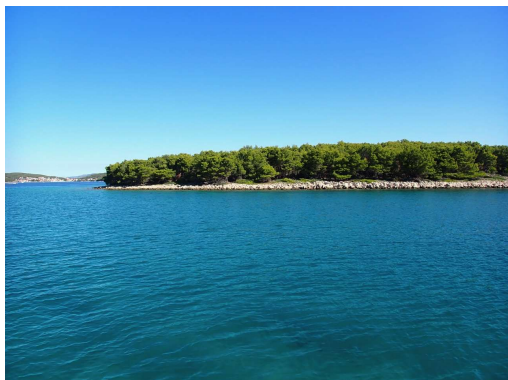
Z novega sidrišča sva popoldan z dingijem odveslala v Jezera, kjer sva si privoščila dobro pozno kosilo/zgodnjo večerjo. Z izborom birtije sva bila zadovoljna.

Lepo sita sva šla še v trgovino (kar je vedno dobra ideja, da ne nakupiš preveč hrane), a sva kljub temu nakupila toliko, da sva komaj nesla. Je pač vmes bilo nekaj tekočin (hmeljevih in grozdnih), ki so težke.

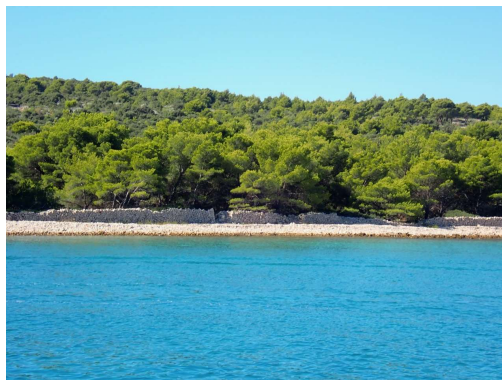
Vreme je povsem stabilno in veter se obnaša tako, kot se za pozno poletje na srednjem Jadranu spodobi. Zjutraj malo, potem piha maestralček iz sonca, zvečer se veter umiri in ponoči pričakujemo bonaco in kasneje rahel burinček. Tako bo vsaj še kak dan.

Morje je kakšno stopinjo ali dve hladnejše, čez dan ni hude vročine, ponoči pa se lepo spi, saj je prijetno hladno. Čez dan sva opzovala druge jadrnice.

Precej je klasičnih, lepo obnovljenih in pravi užitek je opazovati kako jadrajo. Drugod ni bilo toliko starin, tule pa jih je vse polno.

Hrbošnjak (otoček kjer sva prespala)

Na drugi strani preliva pa je že Murter.

Dan je bil kot nalašč za lahkotno jadranje.

Všeč so mi starinske barke.

Še z manj sonca v jadrh

Tudi tale je bila v redu.

6. september 2020, nedelja

Školjič (Jezera) - Kosirina

Zbudi se v sončno jutro.

Že takoj zjutraj je precej prometa tu okoli in večina gliserjev je ravno v fazi izglisiranja ali pa zmanjšuje pred vhodom v marino in je v polizpodrivnem načinu in spet delajo velik val.

Edine pol ure, ko ni niti eden glisiral je bilo takrat, ko je mimo pripeljal policijski čoln. Takrat so vsi vedeli, da se 300 m od obale ne glisira in je bil blažen mir, čim je izginil za obzorjem pa je bilo spet vse po starem.

Danes je na sporedu spet kratka fura.

September planirava preživeti na morju in dlje, kot ostaneva v Dalmaciji, več časa bova v stabilnejšem vremenu.

V Kvarnerju je baje že danes burja, ponoči bo ojačala, spet so izdali opozorilo.

Tule pa je danes in ponoči še ne bo, potem pa naj tudi ne bi bilo dosti od nje.

Če bi bila galeb bi danes preletela samo 2 milji (Angleži rečejo 'kakor vrana leti', kadar hočejo povedati v ravni črti), ker pa midva rabiva pod kobilico dobra dva metra vode in nisva Argonavta, da bi jo vlačila čez hrib morava okrog južnega rta Murterja in tako preplujeva 6 milj. Tudi to ni neka razdalja.

Vetrič je blag a danes dvignem še glavno jadro, da vsaj jadrava. Prav lepo drsi Heron po gladki vodi. Še vedno nimava velike hitrosti, večinoma jadrava med 3 in 4 vozli, ko se je veter za kratek čas popravil na 10 vozlov je šlo dobrih 5.

Danes bi lahko cel dan imel kozarec na mizi in se ne bi prevrnil. A kozarci niso za to, da bi bili cel dan na mizi.

Se pa sedaj vozički glavnega jadra nič več ne zatikajo in jadro lepo zdrsne navzdol v vrečo. Popravilo je očitno uspelo.

Sezona se zaključuje. Na morju je precej manj bark kot pred nekaj tedni, tako da se odločiva sidrati v Kosirini.

Ta zaliv v glavni sezoni ponavadi preskočim, saj je praviloma tam gneča. Še danes je notri precej bark.

Najdeva prostorček za naju.

Sicer sva precej blizu obale in precej blizu enega motornjaka (stari Nemec in malo manj stara Poljakinja), a tako pač je na Jadranu poleti. Čiste zasebnosti na sidru pač ni, razen, če sidraš res daleč od glavnih poti.

In potem jo zagledava:

Slovensko jadrnico! Prva po dolgem času! Koperska registracija, hitra barka, X-37.

Ime je povezano z mačkami. Tisti, ki spremljate rezultate regat ste verjetno uganili, o kom teče beseda. Ima kar nekaj vidnih uvrstitev.

Žal so kmalu dvignili sidro in odpluli na jug, tako da jih nisem uspel pozdravit.

Danes sva preplula 6 milj, veter cel dan ni presegal 11 vozlov (večino časa je bil precej manj).

Voda je še prijetna za kopanje, le jaz že se že malo obotavljam, ko grem noter. Ko si enkrat v vodi je prijetna.

7. september 2020, ponedelje

Kosirina - Vela Luka (ob Vranskem jezeru)

Zjutraj je voda gladka, kot ogledalo in na tleh se vidi vsak detajl. Ponoči je pihala rahla burjica, ki nas je raztegnila po sidru v eno stran, blaga sapica zjutraj pa je bila premalo za to in smo se le zavtrevi okrog nekaj metrov verige. Tako lahko opazujem sidro, kako leži zraven barke.

Že večkrat sem opazoval, kako sidro ni do konca vkopano, kljub temu, da zategnem z 2000 obrati motorja. Izgleda, da tole sidro tako močno drži še preden je celo v pesku.

Je pa res, da imam zložljiv propeler (Flex-o-Fold), ki pri vzvratni vožnji nima take moči, kot pri vožnji naprej. Da bi pa vkopaval sidro z več kot 2000 obrati se mi zdi pa pretirano.

Po kavici, kopanju (Lili celo šnorkljanu) in zajtrku se odpraviva naprej.

Spet ne greva daleč in tokrat poizkusiva brez glavnega jadra. To je bil eden najpočasnejših plovov odkar jadram.

Povprečna hitrost: 2,1 vozla. Za vsega 5 milj sva porabila 2:40.

Veter je bil v glavnem dobrih 5 vozlov, Ampak je šlo lepo z laško orco ob Murterju gor, potem pa v polkrmo do sidrišča.

Tudi vse ozke prelive med malimi otočki sva prejadrala brez motorja. Edina slaba stran je, da pač nisva pogrela vode. Nič hudega.

Sidro sva vrgla v Veli Luki. Pa ne tisti najbolj znani na Korčuli, niti tisti na Krku, kjer sem tolikokrat sidral, ampak v zalivu Vela Luka, ki leži med Murterjem in Vranskim jezerom. Vela Luka je zelo pogosto ime na Jadranu in pogosto je zraven nje še Mala Luka, Lučica, ali kaj podobnega.

Zaliv nudi dobro zaščito za burjo, če se bo slučajno res dvignila. Trenutno je tiho in veter ne dosega niti 5 vozlov.

Dan sva zaključila s piknikom, kot midva rada rečeva, kadar pečeva na žaru.

P.S. Upam, da je vsem jasno, da je 99% vseh fotografij v dnevniku slikala Lili, ki mi tudi pove kaj je na slikah. Jaz bi sicer pisal: riba, riba, ptič.

Kamp okrog zaliva Kosirina je že precej prazen.

Tudi čolnov je malo. A v bifeju in na plažah je vseeno nekaj ljudi. Vsak pa si lahko najde svoj mir, če želi.

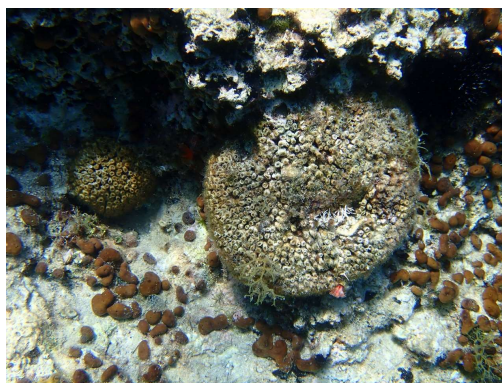
Naše sidro in veriga, ki leži cik-cak po tleh.

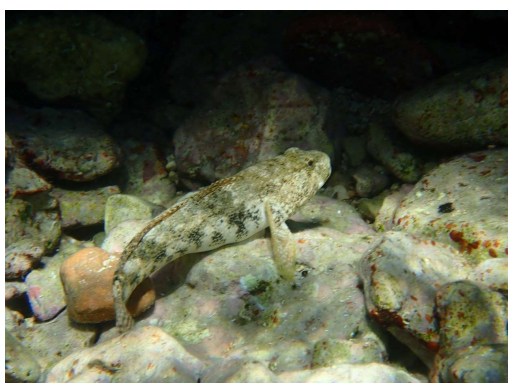
Rdeči kozoljnjak, ali morska breskev.

A najdeš ribico? Peščeni glavač

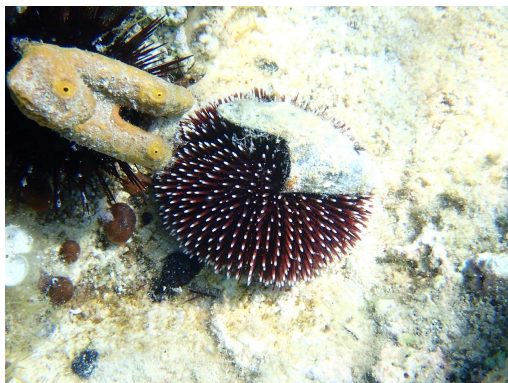
Jadranska kamena korala

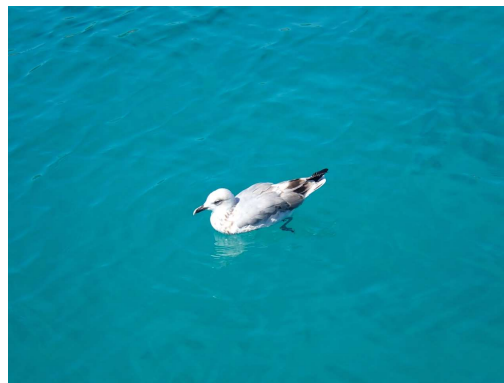
Skalni glavač (največji od glavačev).

Vijoličasti morski ježek.

Belobodičasti morski ježek. Kot otroci smo jim rekli 'globinski'

Ta bi lahko dobil latinsko ime: Veliki fehtavec. Vedno fehta, če se v kokpitu pojavi hrana.

8. september 2020, torek

Vela Luka - Zavinač Mali (Pakoštane) - Veli Duzac (Pašman)

Kmalu po objavi dnevnika (kjer sem pisal, da je bonaca) je začela pihati burja.

Ta se je ponoči še nekoliko okrepila, a ni bila huda.

Ravno dovolj, da sem se zbudil in poslušal žvižganje med štraji, a premalo, da bi me kaj skrbelo in bi hodil ven gledat, če je vse v redu. Itak sva bila sidrana v blatni laguni, kjer sidro odlično drži, razen nas pa je bila tu le še ena jadrnica, pa še ta je bila v burji za nami.

Sem pa pogledal na veterni instrument.

Imam en star prenosni instrument Tacktick, ki ima počeno šipo in ni za v kokpit, a za spalnico je kot nalašč. Takrat je pihalo med 15 in 20 vozlov, redki sunki so bili kak vozel ali dva več.

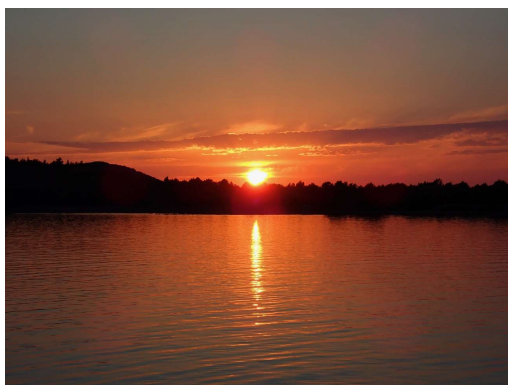
Zjutraj je burje le še za vzorec, ravno dovolj, da na flock odjadra do malega otočka pred Pakoštni, kjer gre Lili šnorkljat, jaz pa se najprej namenim, da bom malo očistil barko pod vodo, pa si premislim in grem le plavat do otočka in nazaj. Sidrala sva med dvema malima otočkoma. Voda je krasna, le nekaj hladnejša, kot pred kakim tednom ali dvema.

Za noč spet napovedujejo burjo, sicer šibkejšo, a tole ni zaščiteno sidrišče, zato se prestaviva pod mesto Pašman. Pravzaprav sva dobro miljo stran, ker je tik pod mestom za nas preplitvo. Otoček Duzac Veli naju bo ščitil pred burjo, če je bo kaj.

Za dopoldanski plov je bilo značilno malo vetra (Burje), v začetku 14, a s trendom upadanja. Pol ure po tem, ko vrževa sidro ga je bilo le še 2 vozla, a sva upela odpeljat celo pot na jadra (na flock). Potem burja ugasne in prične maestral, ki je danes za te konce relativno močan. Max sem nameril 24 vozlov, še ob pol sednih zvečer, ko je že upadal ga je bilo na sidru 14 vozlov. Sicer pravijo, da je maestral prvi dan po burji najmočnejši, a burje še ni čisto konec.

Nekaj časa orcam in cikcakam, zadnji dve miljii pa odmotorirava, da imava toplo vodo za pomivat posodo. Tako se tolažim, ker se mi ne da več premetavati jader.

Pravzaprav je bil prav lep dan.

Rdeč sončni zahod (to je še od včeraj zvečer).

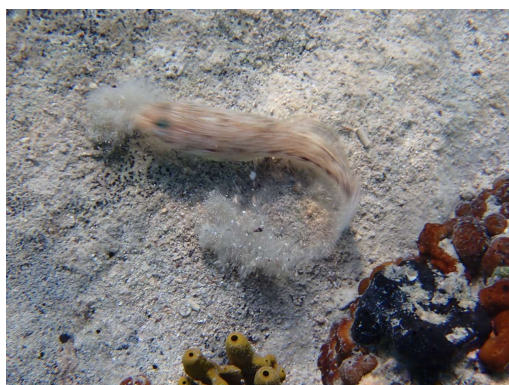
Peščeni cevkar z odprtimi lovskami. Cevko ima zakopano v pesku.

Spalancaenijev cevkar ima pa cevko zunaj.

Tadva smo pa zmotili med seksom. Kodrasta perjaničarja sta.

Peščeni glavač se ni hotel slikati in jo je odkuril, da se j ekar kadilo za njim.

9. september 2020, sreda

Veli Duzac - Galešnjak - Barotul (vse okrog Pašmana)

Ponoči ni bilo od burje ne duha ne sluha, a se ne pritožujem. Tako mirno je bilo, kot bi bili na kopnem. Zjutraj sidra blizu nas avtrijski par, ki ima nenavadno razpotegnjeno tendro. Bimini je podaljšal naprej, precej čez sprayhood in nazaj še kak meter za štraji. Po tem sem spoznal jadrnico. Že ene trikrat (vsaj) smo se srečali na istem sidrišču. Mogoče naju zasledujeta. Naslednjič, ko se vidimo grem tja in spijemo kaj na to. Po kavici in malici končno začne pihati nežen veterček. Seveda piha po pašmanskem kanalu navzdol, točno v nos. Vseeno se odločim, da bova jadrata in sicer le na prednja jadra. Mogoče sem mazohist, saj bi lahko tiste slabe tri milje odmotoriral v pol ure, ampak raje iz tega naredim celo regato. Da ni prelahko, ostane pa glavno jadro v vreči. Vetrta je sprva malo, potem maestral malo ojača, a čez 16 vozlov navideznega (se pavi kakih 13 realnega) ni prišel. Jasno mi je, da bi barka plula bolj v veter, imela več hitrosti in s tem manjši zanos, če bi dvignil tudi glavno jadro, pa še obrati v veter bi bili lažji in hitrejši. Tako pa premetavava jadra po ozkem kanalu. 14 obratov v veter sva naredila. Lili je namesto admiralske poze (gin tonik in knjiga) vlekla štrike, kot kak nadobuden mornar pripravnik na prvi regati. Jaz sem namesto kapitanske poze (barka na avtopilotu, radar in AIS z nastavljenimi conami zaščite, jaz pa počnem karkoli, le blizu krmila me ni) vozil na roke in gledal v moštrinčke in na vindex. Prav zabavala sva se. Ustaviva se pod malim otočkom Galešnjak. Ta otoček je znan po tem, da ima obliko srca, zato mu rečejo tudi 'otok ljubavi'. Tu sva v zavetju pred maestralom in njegovimi vlačovčki. Barotul je namreč precej odprt na severozahodnik. Po kosilu odplujeva naprej. Le nekaj milj imava do Barotula. Tu se verjetno ne bi nikoli ustavil, če ne bi sosedu imeli tukaj vikenda. Malo staro kamnito hiško so kupili in vanjo vložili neskončne ure dela. Prav lično so jo uredili. Jutri imava misijo pogledat, kakšno je stanje leščurjev v Barotulu. Ta zaliv je namreč vedno poln leščurjev in me prav zanima, če so letos v dobrem stanju in živi, ali jih je tukaj tudi pomorila bolezen. Izgleda, da imajo leščurji precej bolj resno obliko virusa, kot ga imamo ljudje v obliki COVIDa. Berem, da so pomrli po celem Jadranu. In kolikor sva videla do zdaj je letos res veliko mrtvih leščurjev. Škoda bi bilo, da vrsta izgine z Jadrana. Tule sva sidrala v zelo plitvi vodi, v le 2,5 m. Heron ima 2,1 m greza (verjetno zdaj, ko je naložen 2,2 m). Ker sva prijadrala sploh nisva prižigala motorja, sidro sva spustila in pustila, da naju zategne veter. To je odstopanje od mojega pravila, da zategnem in s tem zakopljem sidro. A tule je mehka mivka po celem zalivu in celo,

če po kakem čudnem naključju sidro ne bi prijelo (recimo, če sem ga vrgel na staro avtomobilsko gumo) je najhujše, kar se lahko zgodi to, da se ustaviva v blatu, ko kobilica pride do tal. Tule ni nikjer skal ali kamnov, burje pa tudi ni več. Danes sva v prvem plovu prejadrala 6 milj in za to porabila celi dve uri, v drugem plovu pa sva 3 milje prejadrala v tričetrt ure (in naredila še dva dodatna obrata v veter).

10. september 2020, četrtek

Barotul - Vir (Privlački zaton)

Včeraj sem napisal, da bi lahko vrgel sidro na avtomobilsko gumo in danes vidim, da to ni prazna nevarnost. V morju ob barki res na dnu leži stara guma.

Domačini pravijo, da ne marajo turistov, ker onesnažujejo. Ja, verjetno je kak turist od doma v kovčku prinesel staro avtomobilsko gumo in jo odvrigel v zalivu.

Tokrat sem imel srečo in sidro ni pristalo v gumi. Sicer pa je pihalo tako malo, da bi naju tudi sama veriga brez sidra obdržala na mestu. Zjutraj je na vrsti pregled leščurjev.

Zaliv jih je še vedno poln in to na malih globinah - tudi okrog 2 metra.

Žal nisva našla niti enega živega.

Nekateri ležijo na dnu prevrnjeni, nekateri zdrobljeni, eni pa so še pokonci v pesku, a niso več živi.

Žalostno.

Res mi je žal za te veličastne školjke, ki lahko zrastejo precej čez pol metra (70 cm) in lahko dosežejo visoko starost.

Na hitro odveslava še do trgovine in pogledat sosedov vikend, potem pa na pot.

Že zjutraj piha severozahodnik, torej bo orca cel dan. Podvziva se, saj se ponavadi popoldan naredijo precej večji valovi, zdajle pa je voda še precej gladka.

Danes imava daljšo pot, zato gredo ven vsa jadra.

Kot obračanja in hitrosti so seveda precej boljše, kot včeraj le na flok.

Na srečo se Zadarski kanal proti severu vedno bolj širi in obrati postajajo vedno redkejši, da si lahko vmes odpočijeva.

V začetku gre odlično, 4 Bofore vetra in dokaj gladka voda, protitoka ne opazim.

Popoldan veter naraste na 20 vozlov navideznega vetra, zato skrajšava glavno jadro.

Kar takoj dava na drugo krajšavo. Heron jadra precej bolj pokonci, krmilo ni več odklonjeno, hitrost pa skoraj ni padla.

Ko jadrava mimo Zadra vidiva privezani dve kruzerki, ki pa izgledata prazni, brez turistov.

En obrat delava dovolj blizu rive, da slišiva orgle. Bral sem, da jih je pozimi slabo vreme razbilo, a izgleda, da so jih popravili.

Kar do sedmih zvečer sva orcala brez pavze in sva utrujena.

V ravni črti je bilo danes 23 milj a midva sva cikcakala v veter in prejadrala zato 33 milj.

Popoldan sem se danes prvič oblekel. Veter ni bil nič topel in sem si dal gor celo dolge rokave in kapo.

Tule na sidru, ko ne piha več je v barki 27°C, zunaj pa ni dosti manj, a čez dan na vetru me je kar malo hladilo.

Jutri pa se dobimo s prijatelji, s katerimi smo se nazadnje videli na Kanarih, v Gibraltarju in kasneje po Sredozemlju pa smo se zgrešili.

Leščurjev je v zalivu še vse polno, a so žal vsi mrtvi.

Po njemu pleza volek, notri pa že stanuje Apneni dežniček.

Še eno tihožitje s Spalangianjevim cevkarjem.

11. september 2020, petek

Vir (Privlački zaton)

Spim, potem v kabino posije močno sonce.

Ampak jaz sem še ves zaspan, ne more biti še jutro. Z ene strani sije sonce, z druge strani je zunaj tema. V ušesih odmeva zvok glasnega motorja.

Ne, ne sanjam.

Vstanem in grem pogledat ven, kaj se dogaja.

50 m od nas je ribiška ladja s prižganimi motorji in prižganimi delovnimi reflektorji usmerjenimi v nas. No, osvetljujejo pravzaprav cel zaliv.

Kaj za vraga se dogaja? Ladja ima v vodi še dva pomožna čolna in čez hrup motorjev se nekaj glasno pogovarjajo med sabo.

Saj bi jim posvetil v oči z baterijo, a moje baterije v močnih reflektorjih, ki jih imajo sploh ne bi opazili.

Če bi imel čoln v vodi bi mogoče odveslal do njih in jim razložil, da bi eni radi še malo spali.

Nazadnje se samo vrnem v kabino in poizkusim še malo zaspati.

Zjutraj se začno ribiške barke zbirati v večjem številu. Na pomolu se pojavi kamion, na dovozu do pomola jih čaka še nekaj.

Ribiči tukaj raztovarjajo svoj nočni ulov.

Celo dopoldne z žerjavi razrovarjajo ladje in natovarjajo kamione.

Včeraj je ta mali pomolček izgledal zelo idilično in zaspano, danes je to živahna ribiška zbirna točka.

Čez čas odveslava na obalo in grev v mesto.

Vir ni nek presežek, niti glede urbanizma, niti glede ponudbe.

Izgleda nekako skupaj znešen kraj in edina stvar, kjer so verjetno rekorderji na kvadratni kilometer so lokali s hitro prehrano. teh je v vsaki ulici cel kup.

Najdeva celo mesarja, pekarno in par trgovinic, a meso je tako, bolj za silo, ponudba sadja in zelenjave pa zelo borna.

Ko se vrneva na Herona sem ves vesel, kako lepo je na barki. Včasih je treba na kopno že zato, da potem spet bolj ceniš barko. Ni vročine, ni avtomobilov, lepo pihlja vetrič in bimini ponuja prijetno senco.

Ribiške barke sidrajo v neposredni okolici Herona in odločiva se, da se prestaviva za 300 m v bolj miren konec zaliva.

Tu se lahko vsaj gola kopava in nisva v nevarnosti da zaplavava v oblaku ribjih ostankov, ko spirajo palube ribiških ladij.

Ravno mečeva sidro, ko ena jadrnica, ki prihaja v zaliv obrne točno proti nama.

Ja, naši prijatelji so. Timing v nulo. Istočasno smo prišli. Midva 300 m, oni pa s Silbe.

Dobimo se, da se zmenimo, kako bomo splanirali dan. In planiramo do noči.

Plani še niso dokončni in bomo morali planirati še jutri.

Vmes smo imeli roštiljado, ki je kar uspela, čeprav nam je mesar prodal premalo uležano in žilavo govedino, čevapčiči iz trgovine pa so imeli več masti, kot mesa.

Oh, kje je odlično meso iz Španije in Italije.

Še dobro, da so vsaj tekočine na nivoju in je skupni vtis izrazito pozitiven.

Tik pred mrakom skočimo pogledat še neko utrdbo, ki jo cel dan gledamo z barke.

Če imajo kje drugje na svetu morda najdaljši most, ali najvišjo stavbo, imajo na Viru verjetno najmlajšo srednjeveško utrdbo, ki je iz leta 2002.

Originalna stavba je sicer iz (če me spomin ne vara) 16 stoletja. Zgrajena je bila, da bi lokalce branila pred Turki in Uskoki, a je bila v zelo slabem stanju in so jo leta 2000 do 2002 obnovili.

Meni izgleda, da so jo naredili na novo po inspiraciji iz 16 stoletja.

Mogoče je par kamnov originalnih, a večinoma izgleda vse precej na novo sezidano.

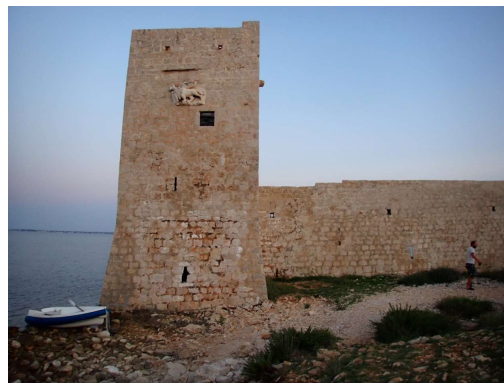
Razen, če se je tik ob morju, v ostrem ozračju soli, vetra, morske vode in sonca stavba ohranila stokrat bolje, kot katerakoli stavba iz istega obdobja po Italiji. Virčani so morali biti tudi mojstri svoje obrti, saj kamni izgledajo tako, kot sedanji, industrijsko odrezani kamni, ne pa tako, kot kamni kakih drugih stolpov in trdnjav. Malta vmes pa je v boljšem

stanju, kot pri 20 let starih hišah.

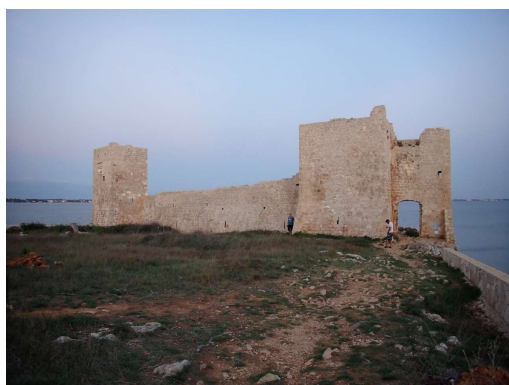
Zanimivo je tudi, da je en zid tako brezhibno postavljen, kot bi bil nov, od ostalih sten pa ni ostal niti en sam kamen. Mogoče so imeli že v 16 stoletju probleme s podizvajalci in je na razpisu zmagal kdo, ki je ostale stene naredil iz papirja. Kakorkoli, dan je bil lep. Tako lep, da je dnevnik napisan nekaj kasneje, kot ponavadi. Aha: Za teh 300 m premika nisem vrisoval nove pozicije na karto.

Ribiška flota raztovarja ulov.

Odveslamo do trdnjave. Čolnič pustimo na bregu.

Ena stena je kot nova, od ostalih ni ostal niti kamen, niti temelj.

12. september 2020, sobota

Vir (Privlački zaton), - u. Podgrabe (Molat)

To noč je bilo na Viru mirno in prvi ribiči so prišli v zaliv šele enkrat dopoldan.

Danes bomo nadaljevali s planiranjem in ker bi se oboji radi premaknili je treba najti novo lokacijo.

Best-Move je na poti na jug, midva vsa na poti na sever.

Le kje naj bo torej nova lokacija za planiranje?

Najdemo kompromis in se prestavimo na zahod. Na Molat.

Vremenarji spet nekaj grozijo z burjo, zato luka Jazi ni najboljša izbira in se namenimo na drugo stran otoka v zalivček Podgrabe.

Piha uboge 4 vozle, a upam, da se vetrič okrepi, zato dvignem glavno jadro še preden dvignem sidro.

Brez prižiganja motorja odsidram, saj je sonce že visoko in celice delajo elektriko na polno.

Barka se obrne, glavno jadro prime in Heron se zgane.

Joj, veter pa piha seveda iz Molata.

Nastavim jadra ja ostro orco, in naša smer je skoraj na jug. Seveda moram najprej okrog rta (na jug) a potem bo pa smer orcanje. Vozim na desnih uzdah, VMG je negativen, hitrost pa pod 3 vozle. To zna biti še dolga fura, čeprav je do cilja le 13 milj.

A bolj, ko se bližamo rtu, bolj se veter obrača v smeri urinih kazalcev. Najprej VMG postane pozitiven, potem se naša smer še izboljšuje in vsakih nekaj minut lahko smer popravim za nekaj stopinj.

Čez eno uro že voziva v smeri, veter se okrepi na dobrih 10 vozlov, hitrost naraste na 6 vozlov.

Še vedno sva na istih desnih uzdah, kot sva začela. Valov ni in in Heron drsi kot po tirnicah.

Vmes pojeva malico, in preliv med malim in velim Tunom je že čisto blizu.

Tik pred prelivom vetra zmanjka.
Zvijeva prednja jadra in prižgeva motor.
Do cilja sta še dve milj, točno v veter.
Spustiva še glavno jadro, bova pač spet imela toplo vodo.
V zalivu Podgrabe ni na obali ničesar. Zaliv je točno po našem okusu.
Sidrava in počakava še Best-Move. Potem oddingirava do njih, kjer se začne 'planiranje'.
Ribice do boljše, kot jih dobiš v večini birtij tod okoli, pijača seveda tudi. Nič hudega, če tukaj ni ničesar na obali.
Vse, kar rabimo je na naših barkah.
Planiramo do pozne noči, potem se za zaključno misel preselimo še na Herona, da rešimo dilemo ali je martini boljši 'shaken' ali 'stired'.
Planiranje je bilo tako uspešno, da bomo planirali še jutri.
Slik danes ni, smo preveč planirali in premalo slikali.
Prepluli smo 13 milj, hitrost je bila v začetku majhna, pod 3 vozle, potem dobra, okrog 6,3 vozla, vetra pa je bilo do največ 17 vozlov navideznega. Realnega je bilo nekaj manj, a točna številka bo ostala skrivnost, saj nam kolešček spet ne kaže hitrosti. Je pač zaraščen.

13. september 2020, nedelja

u. Podgrabe (Molat)

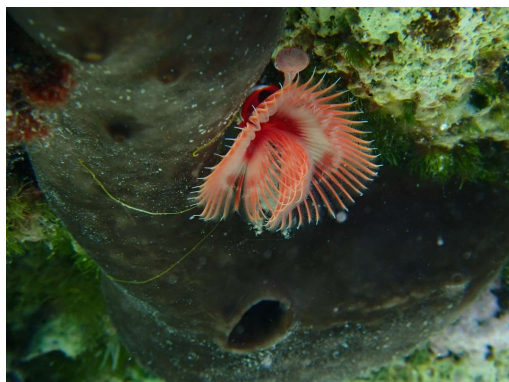
Danes je nedelja in dan začnemo z nedeljskim zajtrkom na Best Move. Mislim, da je bil to zelo dober, če ne najboljši move, ki ga zjutraj lahko narediš.
Ali je sploh možno dan začeti bolje?
In ker je nedelja danes ne gremo nikamor. Malo se kopamo, malo šnorkljamo, jaz malo čistim dno barke, predvsem pa dosti 'planiramo'. Malo na Best Move, malo na Heronu.
Očitno so tudi drugi ugotovili, da je tule prav lepo. Mogoče Čehi in Angleži berejo moj dnevnik, ali pa je krivo to, da je danes nedelja in so iz lukenj prilezli novi čarteraši. Kakorkoli, popoldan se v zalivu barke kar množijo.
Nekaj jih hoče sidrati na našem sidru ali sidru Best Move, a na srečo odnehajo, ko z začudenjem ugotavljajo, da jih veter odnese preblizu naših bark. Dvoji pa se prav preveč ne sekirajo in tako oboji dobimo precej bližnje sosede.
Sicer nobeni niso tako blizu nas, da bi nas ogrozili, so pa oboji dovolj blizu obale, da bodo na suhem, če se veter slučajno obrne.
Danes ponoči naj se veter ne bi obračal in burja bi morala pihati celo noč.
Ampak tule je burje le za vzorec.
Ne vem, ali je zaliv tako dobro zaščiten pred burjo, ali pa je burja močna le v Senju, ampak tule piha le nekaj vozlov.
Vremenarji še vedno objavljajo opozorilo za burjo: 10 do 20 vozlov in v Velebitskem kanalu do 28, s sunki 35 do 40 vozlov, v velebitskem kanalu do 50 vozlov.
Kar smo doživeli tukajle pa je bilo 5 vozlov, občasno morda 10.
To pišem na občutek, saj je bilo vetra premalo, da bi sploh prižgal instrumente, da bi izmeril hitrost.
Bomo videli, kako bo čez noč.
Temperature so spet bolj poletne. Pozno zvečer lahko mirno sedim zunaj brez majice. Že prejšnjo noč je bilo topleje, ne verjamem, da je padlo pod 20.
Ker je bila Lili spet v vodi objavljam še par slik.

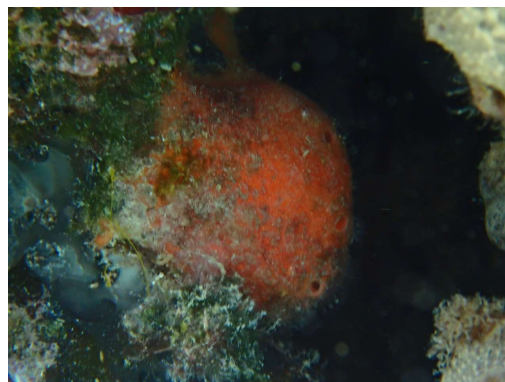
Greben precej blizu nas s fratri in črniki. Tu globina zelo pade, a Čehi so mirno sidral točno tam. Upam, da imajo malo greza.

Peščena roža (spada med morske veternice).

Pisani pokrovčkar.

Verjetno je tale spužva morska pomaranča.

Dvoperjaničar. Na sliki je ena žival (črv cevkar).

Petrovo uho. Ponavadi ga najdemo, ko je že prazen in se sveti, ker je obrnjen okrog, tale pa je živ.

14. september 2020, ponedelj

u. Podgrabe (Molat) - u. Široka (Ist)

Zjutraj zaključimo naše druženje z Best Move.

Ne, ne! Nismo ga žurali celo noč do jutra. Mi pa že nismo taki.

Zjutraj sva vabljeni tja na palačinke. Odlične so bile!

Suzana in Martin, res hvala za teh nekaj krasnih dni, ki smo jih preživeli skupaj.

Pol leta smo se lovili po celem svetu, da bi lahko skupaj spili eno pivo, a končno smo se le našli, čeprav se je cel svet trudil, da bi nam to preprečil. Od totalnega COVID lock-downa na Kanarih, preko maroških ribičev v Gibraltarju do slovensko-hrvaške karantene. A mi se ne damo.

Z Molata odjadra po časi (res počasi, saj ne piha kaj dosti) na Ist.

V zalivu Široka so ponavadi boje. Trenutno jih ni, zato se odločiva, da sidrava v neposredni bližini koncesijskega območja in ne 150 m daleč.

Zategujem sidro, ko nanekrat nekaj počni. Strgal se je snubber (sidrni amortizer). Resda je bila vrv že zelo stara in malo preperela od sonca ter scefrena od robov v katere se drgne, a vseeno sem verjel, da bo zdržala do konca sezone.

Nedavno je na sidru pihalo, kot noro, pa snubber ni počil.

Grem pogledat, kaj je in vidim: Veriga se je zataknila za betonski blok in je zato zategnilo mnogo prej in mnogo močnejše, kot bi moralo. Ta betonski blok je dobrih 60 m izven koncesijskega območja. Že itak so koncesionarji zasedli najboljša sidrišča, a po pravilu se razlezelo preko območja, za katerega plačujejo koncesijo, potem pa še težijo, če sidraš po njihovem mnenju preblizu. Nekateri še vedno mislijo, da je treba sidrati 300 m od boj, čeprav je bil zakon popravljen že pred leti in je predpisana razdalja 150 m. In to je razdalja od koncesijskega območja, ne pa od območja, ki so ga oni na črno zasedli še čez zakupljene meje.

Če bi se mi dalo bi vsakič poklical inšpektorja, kjer se boje raztezajo izven koncesije. Pa se mi ne da.

Kakorkoli, na hitro vpletem strgano vrv. Zaradi težkih delovnih pogojev (žgoče sonce in nobenega kozarca) sem naredil dosedaj moj najgrši vplet (splice) v življenju. Na stari vrvi je itak težko delati vpletke. A danes se mi ne da zamenjevat cele vrvi, saj bi moral odstraniti gumi amortizer in kavelj, narediti nove vpletke, na novo vgraditi gumi amortizer in zataliti ali poviti konce nove vrvi. Kdaj drugič.

Nekako uspeva spraviti verigo izpod bloka brez potapljanja v vodo. Tu se pozna, da že dolgo jadrava skupaj in je komunikacija med premcem (jaz) in komandami motorja (Lili) dobro usklajena.

Prestaviva se za dobrih 50 m in ponoviva sidranje, tokrat brez zapletov.

Ta zaliv sicer ni najboljši za sidranje, saj je dno polno blokov, marsikje pa sidro slabo drži, ker je čez gladko skalo le tanka plast mivke.

Iz sence kokpita gledam cerkvico na vrhu hriba. V pilotu piše, da je od tam dober razgled. Jaz ne vem (čeprav sem bil že večkrat v tem zalivu) in zdelo se mi je, da tega še dolgo ne bom vedel.

Pa se je zvečer obrnilo drugače. Lili se ni dalo na obalo (ali je sploh kdo presenečen), zato sam odveslam, da odnesem smeti in grem v trgovino.

Ura je že sedem zvečer in sonce je zašlo. Zdajle se mi tisti hrib ne zdi tako nedosegljiv.

Trgovina je odprta do osmih, hrib je visok 175 m, ura je nekaj malega čez sedem. Mislim, da bo šlo.

Na poti srečam Nemce s sosednje jadrnice, ki se že vračajo. Seveda. Ordnung und Disziplin. Oni so šli gor pravočasno, da so lahko gledali sončni zahod. Seveda so zato morali gor riniti po soncu in vročini, a kaj zato.

Tik pod vrhom srečam še dva Slovenca. Bil sem 100% prepričan, da ju bom srečal na hribu.

Če je kje kak hrib, mora Slovenec gor, sicer lahko zgubi državljanstvo. Lili je za silo opravičena, ker je z ravninskega Prekmurja.

Opazil sem ju že, kako sta z motornjakom pripeljala v zaliv. On se je potopil in privezal barko na enega od številnih blokov, ki ležijo raztreseni po dnu. Zadaj je vihrala slovenska zastavica.

Slovenci smo zaradi karantene na Hrvaškem letos precej redke ptice. V normalnem septembru (ko gredo charter cene dol, Italijani pa domov) je na morju vse polno slovenskih jadrancev. Če nimajo šoloobveznih otrok gredo septembra še jadrat.

S cerkvice je res lep razgled. Piha precej bolj, kot v zalivu, a tudi na priveterni strani ni na morju videti nič hudega. Burja nam tule precej prizanaša, okrog Senja pa je baje bolj pestro.

Malo se zaklepetam s Slovencema in spust v dolino je zato adrenalinski.

Mrak že resno grabi in je težko videti vsak kamen na poti, trgovino pa bodo vsak trenutek zaprli.

Skoraj tečem dol in ravno še pravi čas še pridirjam v trgovino.

Dobro, da tukaj ne meriji temperature ob vstopu, sicer verjetno ves zasopel in pregret ne bi prišel notri.

Notri ena stranka. Mama z otrokom in dve prodajalki. Nobene maske.

Odlično. Lažje se diha.

Ponudba je malemu otoku in pozni uri primerna, a vseeno dobim najnujnejše in se vrnem na Herona.

Danes sva preplula le 7 milj, a za to porabila skoraj dve uri in pol. Za otoki pač ni bilo skoraj nič vetra. Največ je instrument zabeležil 16 vozlov a še to je bilo v prelivu med Istom in Molatom. Sicer je bilo vetra bistveno manj. Ko sidramo piha le 3 vozle.

Snubber se je strgal. Na srečo sem lahko s čaklo dobil gumo in kavelj nazaj na barko.

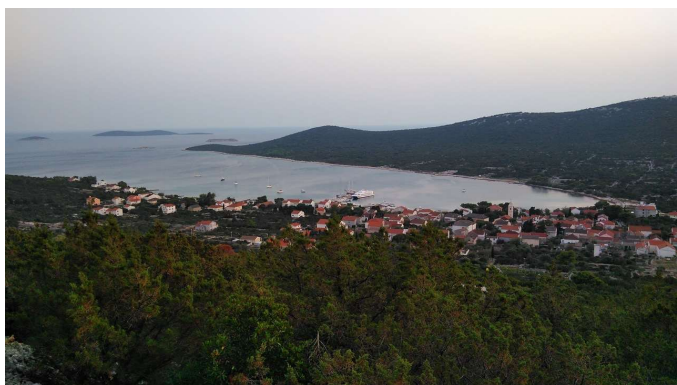
Kar takoj sem se lotil spletnja strgane vrvi. Spodaj pri kavlju se vidi, kako to naredim ponavadi.

Takole pa izgleda na hitro narejen najgrši splice na Heronu. Za 14 dni bo, potem pa zamenjam vrv.

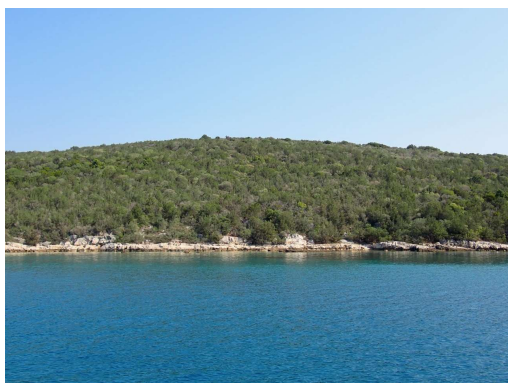
Sidrišče na istu. Baje je od cerkvice lep razgled naokrog. Takrat sem bil prepričan, da tega ne bom videl prav kmalu.

Ampak zvečer se je dovolj ohladilo, da sem se podal na hrib. Slika je s pol poti, potem je bilo pretemno za solidno fotko z mojim telefonom.

Dokaz, da sem stal na vrhu pri cerkvi.

Sidrišče na Molatu mi je bilo bolj pri srcu, saj tam res nič ni.

Kljub karanteni tri slovenske jadrnice v sidrane ena zraven druge. Slikano s Herona, na sliki Venera, Best Move pa je skrit za njo. Vidi se jambor in tende. Čisto v dnu zaliva pa

eni čehi, ki so po mojem pol časa drsali po tleh s kobilico.

15. september 2020, torek

u. Široka (Ist) - rt Sip (Olib)

Celo noč ni skoraj nič pihalo, burja ni segla do nas.

Zjutraj se skopava, Lili seveda šnorkla, jaz malo podrgnem dno barke.

Tako vsemogočen tale baker vseeno ni in na barki se nabira pravo malo živalsko (in rastlinsko) carstvo.

Morda je kriva toplejša voda, morda to, da zadnje čase plujemo malo in počasi, morda pač to, da čisto noben antifouling ne dela brezhibno.

Tega vsaj lahko čistim, ker je trd. Imam pa precej hude dvome v to, da bi zdržal 10 let.

Ko odplujeva pihlja le lahen vetrič, premalo, da bi jadral, zato danes poje motor.

Itak rabiva toplo vodo, da Lili opere en stroj perila.

Malo pred ozkim prelivom med Istom in Molatom nama nasproti pridrvi hitra katamaranska ladja Jadrolinije.

Vljudno se ji umaknem, da se mu ni treba ukvarjati še z mano, čeprav je prihajal z leve in je bilo prostora več, kot dovolj.

Na severni strani v prelivu ni videti boj, na južni strani pa so postavljene. Če sem prav videl jih je bilo blizu 20, a niti ena ni bila zasedena.

Na Olibu greva na željo admiralice povsem na sever, med otoček Kurjak in rt Sip. Tu je baje najlepše šnorkljanje.

Opaziva neke rumene boje z X-i na vrhu in med njimi male plovce. Lili me vpraša, kaj je to.

Po VHF-u sem takrat ravno poslušal vremensko napoved, ki ji sledijo 'radio oglasi'.

To so bvestila za pomorce. Včasih jih poslušan, včasih pa ne, ker so razvelečeni.

Ravnokar so povedali, da so tukle postavili vzgajališče za spužve, in da svetujejo opreznost pri plovbi.

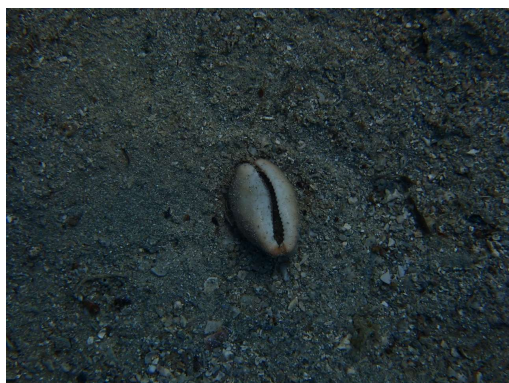
Čeprav so 'radio oglasi' razvelečena čreva jih je vseeno dobro poslušati. Pred leti sva ponoči vplula v Umag. Pred vhodom sta tam v vodi rdeča in zelena plavajoča oznaka, ki označujeta varno pot v luko. Skoraj sva povozila rdečo oznako, ki sva jo zagledala le nekaj metrov pred premcem. Oznaka ni svetila!

Naslednji dan sva cel dan poslušala po VHF-u opozorilo, da rdeč svetilnik na vhodu v Umag ne sveti. Če bi poslušal že prejšnjo noč, ga ne bi skoraj povozil.

Od takrat dalje imam VHF praviloma prižgan in večkrat poslušam tudi 'radio oglase', kjer povedo vse take zadeve.

Danes sva preplula 12 milj, v glavnem na motor. Vetra je bilo malo, večinoma pod 10 vozlov.

Proti koncu bi se sicer dalo jadrati (točno v veter), a bi potem zamudila dobro svetlobo za šnorkljanje, pa še perilo bi se opralo v hladni vodi.

Na Istu je Lili našla lepo porcelanko, ki jih sicer na Jadranu ne videvava.

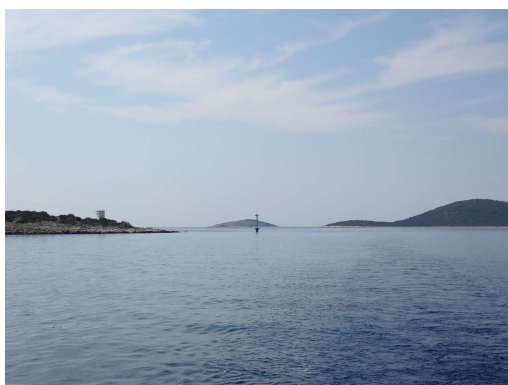
Rdeča peterokraka zvezda. To mora biti zarota iz Murgelj.

Heron: stik krmila in trupa. Cevkarji, korale, školjke, ni, da ni.

Trup Herona gosti školjke, alge in vse ostalo.

Vhod v preliv med Istom in Molatom.

Jadrolinija oddrvi naprej.

Na severni strani preliva ni boj.

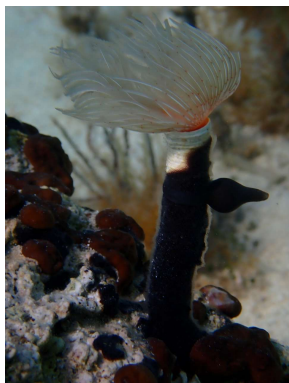
Ko na Olibu vkopljeva sidro se bradači (male trlje po hrvaško) veselijo in hitijo kopat okrog njega.

Skat

Temni glavač se nastavlja objektivu in razkazuje dolgo hrbtno plavut.

Črv cevkar, črna kapljica pa je jajce sipe.

Rdečeustni glavač.

16. september 2020, sreda

rt Sip (Olib) - Silba, pred vzhodno luko

Resno me zanima, kako gojijo spužve in samo en način vidim, kako lahko to ugotoviva.

Zjutraj odplalava do gojišča spužev, da pogledava v živo.

Dva kabla je do tam. Sem izmeril z radarjem, saj je rumena boja dovolj velika, da jo radar zazna.

Za nejadralce: en kabel je desetina navtične milje, torej sta dva kabla približno 370 metrov.

To pa se da zlahka odplavat in ne rabiva čolna.

Velika rumena boja, ki označuje vogal, ponoči je osvetljena, je dobro zasidrana na betonskem bloku, ki bi lahko držal jadnico, veriga pa je tudi resna - mislim, da je debelejša, kot moja 10 mm na barki. Na polovici globine vode visi betonsko vedro, ki drži bojo v navpičnem položaju. Predvidevam, da so vse štiri velike boje enake, a nisem plaval do vseh.

Vmesne male rumene bojice, ki označujejo mejno črto so privezane z vrvico, zasidrane pa so v vedro polno betona, ki sedi na tleh.

Vendar znotraj območja ni videti ničesar. Nobenih mrež, vrvi ali česa podobnega, kjer bi gojili spužve tako, kot gojijo školjke.

Spužve so kar tako, na tleh in rastejo povsem naravno.

Spužev je dosti po celem zalivu, je pa res, da jih je znotraj gojišča nekoliko več. Tašča se spominja, da so spužve, ki so jih včasih imeli v razredih za brisanje table prihajale iz Silbe.

Lilika je vedno znova navdušena nad Olibom, čeprav še nikoli ni stopila na Olib.

Prostrano peščeno območje z vodo globine vsega nekaj metrov jo vedno znova pozitivno preseneti. Na prvi pogled puščavsko dno je v resnici polno življenja, le gledati je treba.

Žal je zadnja leta vse manj hobotnic in vedno manjše so. Izlov je prevelik.

Po tem izletu sva bila kar dobro utrujena.

Lili od pogostega potapljanja na dno in slikanja, jaz pa od čiščenja dna barke. Čiščenje dna na dah me vedno precej zdela.

Čez dan se prestaviva pred Silbo.

To je bil še en kratek (po miljah) in počasen plov.

Uro in četrt sva porabila za vsega 4 milje. Povprečna hitrost je bila 2,9.

Za sprehod na drugo stran zaliva pač nisem ven vlekel glavnega jadra, vetra pa je bilo malo - pod 10 vozlov.

Silba je prazna. Z lahkoto bi se vezal v luko, kjer priveza ne zaračunavajo, in je torej zastoj, a midva sva raje na sidru.

Boj ni niti nad niti pod vhomom v luko. Zunaj je sidrana le ena jadnica. Italijan s 4 mladimi dekleti, pa še ta kmalu odpluje.

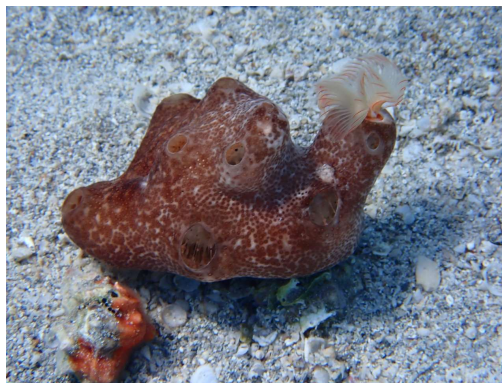
Na plaži je en kopalec v vodi, na pesku pa se sončita dve družinici. Bar je prazen in zaprt.

Tudi v vasi ni kakšnega živahnega utripa. Vsega nekaj ljudi srečava. Silba je slovenski otok - večino hiš so pokupili Slovenci in izgleda, da ga je karantena do konca izpraznila. Tistih nekaj ljudi, ki sva jih srečala so vsi govorili hrvaško.

Jutri žal ne bo vetra, a se bova premaknila na sever, da se izogneva burji, ki že počasi trka na vrata.

Pahljačaski cevkar steguje svoje lovke, ko se mu približaš pa se skriva v svojo cevko.

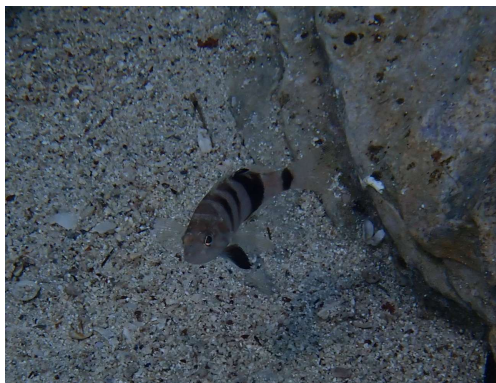
Verjetno je tiole Zadružni plaščar, ki spada med tunikate, na vrhu stanuje apnenčasti cevkar.

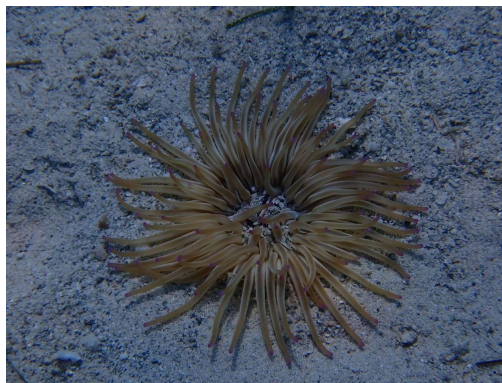
Mala sipa grdo gleda proti fotoaparatu.

Konjska spužva. Tale je z gojišča, enake so po celnem zalivu.

Vovkec (sorodnik pirke) je hud lovec, čeprav tako prikupno gleda.

Zlata vetrnica čaka, da ji kaj pade v usta. Podobno, kot jaz.

17. september 2020, četrtek

Silba - Artaturi (Lošinj)

Tale noč ni bila najboljša. Že zvečer se je začelo rahlo pozibavanje, ki se je kasneje stopnjevalo.

V zadnjih kabinah je glasno pljuskala voda ob bok barke, v prednji kabini je barka nihala gor in dol ter levo in desno.

Vetra je bilo res zelo malo, a verjetno ga je bilo pod Vekebitom precej več in so valovi našli pot do nas. Ponoči je bilo nekaj burjice tudi pri nas, a ni bilo omembe vredno, zjutraj pa je še to popustilo.

A to naju ne sme uspavati, saj se bo burja okrepila.

Na VHF-u napovedujejo za danes in jutri 35 do 45 vozlov, v Velebitskem kanalu pa do 70 vozlov verta.

Tokrat niso govorili o 'udarih', se pravi sunkih, kot ponavadi, ampak kar tako o vetru.

Iz tega bi lahko sklepal, da gre za povprečno vrednost (sustained), a verjetno so le pozabili omeniti, da gre za sunke.

Tule smo relativno blizu Velebitskega kanala, a na srečo je vmes nekaj otokov, ki burjo razbijejo.

Vseeno je treba najti varno sidrišče in Tole med Silbo in Olibom ne ustreza.

Napotiva se na Lošinj, v Artaturi (eni mu oravijo tudi Artatore, morda gre za Hrvaško in Italijansko različico).

Dvignem glavno jadro, a vertra v nekaj minutah zmanjka. Kar ga je je točno v nos, tako da poje motor. V Kvarneru pih

burja, na odprtem severozahodnik, mi smo pa točno vmes in dobimo vsakega nekaj, a nič uporabnega.

Priliko sem izkoristil, da sem na vrveh narisal oznake za polno jadro in za prvo krajšavo (za drugo krajšavo sme imel že narisano). To pride prav, kadar si sam ali v temi, da lažje skrajšaš, saj je na štrikih označeno, do kam jih potegneš ali popustiš in ni treba gledat gor na jadro.

Poten sem glavno jadro spustil, ker ni imelo nobene funkcije. Vmes sem ene petkrat vlekkel ven flok, samo zato, da bi ga v eni minuti spet popravil. Edini vsaj za silo uporaben veter je bil na zunanji strani Lošinja, ko sva lahko za kake pol ure ugasnila motor.

Tam sva videla tudi delfina. To je bil sploh prvi delfin, ki sva ga letos videla odkar sva na hrvaški strani Jadrana, pa še tega sva videla zelo od daleč. Kasneje sva videla še tune, ki so lovile, a tudi to le za nekaj hipov in zelo zelo daleč. Samo z daljnogledom si lahko ugotovil, da gre za tune.

Ponavadi vidi več rib in delfinov. Še galebov skoraj ni.

Kit, ki baje še vedno plava v Velebitskem kanalu pa tudi ni dovolj velika vaba za naju, da bi zavila tja in preizkušala, kaj pomeni burja pri 70 vozlih. Pač, kdaj drugič.

Je pa tukaj spet več jadrnic in gliserjev.

Zaliv je lep in primeren za sidranje in dovolj velik za precej bark.

Ko sidrava jih je tu le nekaj. Kasneje se jih natepe še cela kopica.

Celo ena s slovensko zastavico je priplula. Barka ima sicer tujo registracijo (neka davčna oaza), a na levem križu visi slovenska zastavica. Barka je kar strupena - 20 metrov dolga, karbonski jambor in bum, trije križi, dingi z volančkom. Gor le en par.

Se mi pa zdi, da tule vleče bolj, kot na celotni poti do sem.

Danes sva preplula 19 milj in je bil veter večino časa pod 10 vozli. Največ je bil sicer 15, a to je bilo kratkotrajno, tule v zalivu pa piha med 10 in 15. Ali se je burja že okrepila, ali pa je Lošinj tule prenizek, da bi ustavil veter. Proti Velebitu je sicer vmes še Pag, a tudi ta ni zelo visok. Bomo videli, kako bo ponoči.

Vsekakor pa bo nam lažje, kot je jadralcem v Grčiji, kjer jim napovedujejo resno štal.

18. september 2020, petek

Artaturi

Zvečer se je burja okrepila.

Nad celino se je precej bliskalo, a ni nič prišlo niti blizu.

Tule smo dobro skriti pred valom, veter pa vseeno dobro žvižga.

Zanimivo je, da burja v tem zalivu (vsaj včeraj in danes) piha s severa in ne s severovzhoda. Verjetno konfiguracija terena veter malo obrne. Kako je na priveterni strani otoka ne vem, saj tja nisva šla, mora biti pa kar pestro.

Zaprto je namreč most na Pag, nekatere trajektne linije zaradi vetra ne vozijo, na avtocesti pa so omejitve prometa. Tudi nekaj lokalnih cest je zaprtih. Nama tule ni hudega.

Zjutraj se zaliv izprazni in ostaneva skoraj sama. Vsem se nekam mudi.

Ker imava danes v načrtu desant na Lošinj se presidrava bližje obali. V taki burji se pozna vsak meter, ki ga imava manj za preveslat.

Bliža se najina obletnica poroke in Lili, ki se nikoli ne pusti presenetiti, gre raje na dobro večerjo že danes, ko je ravno na obali dobra birtija in je dobra prilika. Kaj, če bova na obletnico v kakšni luknji brez gostilne?

In danes se je Artatore Janja izkazala za dobro izbiro.

Moj jagenjček v omaki, s palačinkami s šparglji je bil vrhunski, njeni škampi v olivnem olju in vinu s polento pa tudi. Tudi sladice niso razočarale.

Ker sva izbrala zgodnjo uro sva imela v začetku celo gostilno samo zase.

Potem sva skočila še do mini trgovinice. Ta je tako mini, da sva lahko kupila le pollitersko mleko. No, Vrbničko žlahtino sva tudi dobila. Še dobro, da niso imeli tudi mini buteljke.

Veslanje nazaj je bilo mnogo lažje. Malo zaveslaš in počakaš, da burja naredi večino dela.

Sicer pa, kaj se jaz delam pametnega. Tja in nazaj je itak veslala Lili.

Po moji oceni tule piha do 20 vozlov, morda gredo močnejši sunki do 25.

Vsekakor smo tule daleč od velebitskih 60 do 70 (napovedanih). Jutri naj bi se burja že malo unesla.

Se je pa proti večeru resno shladilo. Še jaz sem nataknil gor dolge hlače in dolge rokave.

Seveda, kaj pa rineva na sever. Pa tako lepo so mi povedali, da bi moral iz Italije zaviti na desno, in ne na levo.

19. september 2020, sobota

Artaturi - u. Vognišća (Unije)

Zjutraj se je burjica precej umirila in bolj pihlja, kot piha tule v zalivu.

Je pa od preteklih dni barka nasoljena, ker je očitno bilo v zraku toliko soli. Če potegnem z roko po štraju imam v roki solni cvet. To me je presenetilo, saj pri nas ni močno pihalo, a očitno je veter prinesel sol od daleč.

Danes greva naprej.

Ker je sonce že visoko in proizvodnja elektrike velika dvignem sidro kar brez motorja.

Vetriča je ravno prav (8 vozlov), da ne obremenjujem preveč sidrnega vinča, piha pa ven iz zaliva, torej bo z jadri enostavno.

Medtem, ko vlečem ven verigo pa se veter začne obračati in se obrne iz severnega v zahodnik z nekaj južne komponente. Glavnega jadra še nimam gor. Razvijem flock in odpeljem med nekaj sidranimi barkam. Potem gvinem glavnega, vetra pa je le 5 vozlov.

Počasi gre, a gre. Seveda je orca, veter pa se ves čas malo obrača. Med seboj se tepeta pojemajoča burja, ki jo itak razbijejo otoki in nastajajoči maestral. Nekako do Srakanov gre še kar v redu, tam pa je konec.

Vetra nenadoma zmanjka, pojavijo pa se precej veliki (no, za bonaco na Jadranu) valovi s severa. Verjetno so to valovi burje iz Kvarnerja.

Spremeniva plan in ne greva na Cres, ker bi morala sicer precej motorirati, ampak zavijeva raje na Unije.

Na vzhodni strani Unij so trije globoki in ozki zalivi, ki bi morali biti povsem mirni tako za maestral, kot za burjo. Dva sta 'onesnažena' z bojami, tretji je najin cilj.

Boj se izogibam, če je le mogoče. Ne le zato, ker stanejo ampak tudi zato, ker nikoli ne veš v kakšnem stanju je privezna vrv in veriga.

Sidrava precej globoko v zalivu na dobrih 6 metrih. Precej bolj ven je že ena barka, sicer sva tu sama.

Zato se vse ose takoj spravijo na Herona, da preverijo, če se dobi kaj za pod zob.

Malo je treba paziti, kako ješ in piješ, da kakšne ne pogoltniš. Pivo je treba piti iz kozarca, da ne spiješ kakšne ose, ki bi zašla v pločevinko. A ose se kmalu naveličajo in grejo nadlegovat koga drugega.

Morda tistih nekaj koz, ki se pasejo na obali.

V večernem mraku pa se začne stampedo in proti nam dirja cel kup bark. Vsaka naredi častni krog okrog Herona, ugotovi, da je premalo prostora in gre sidrat malo bolj ven. Edino eni so sidrali spredaj, a dovolj daleč od nas, da nam niso nevarni. Ne vem pa, če so dovolj daleč od obale, a to ni moj problem.

Če bo celo noč pihala burjica ali burin bo vse v redu, če bi pa slučajno prehodno potegnil zahodnik bodo pa ene dve ali tri barke definitivno na obali.

Eni so sidro vrgli le nekaj m od obale in zdaj proti sredini zaliva.

Na vseh barkah se derejo po avstrijsko ali nemško. Same moške družbe. Kakšen dolgčas.

Le ena jadrnica ima slovensko zastavo, a dingija nimam v vodi in se mi ne da do njih. Itak jih ne poznam.

Kakor kaže vremenska napoved bo treba jutri ali najkasneje pojutrišnjem v Istro, če nočeva ostati tukaj še en teden.

Voda je tukajle še hladnejša in kopanje je reducirano higienski minimum.

Voda ima 22°C, kar je zame malo. Meni bolj paše 26 ali več.

Danes sva preplula 12 milj in za to porabila kar dobre 3 ure, saj je šlo sprva zelo počasi, potem se je veter prehodno nekoliko okrepil. Zadnjih par milj sva odmotorirala.

20. september 2020, nedelja

u. Vognišća (Unije) - Medulin, u. Bijeca

Noč je minila brez zapletov, vsaj midva nisva slišala, da bi kdo od sosedov ril po dnu. Na srečo se veter ponoči ni obrnil. Zjutraj je bonaca.

Vremenska napoved pravi, da bo dopoldan še malo burjice, popoldan pa bo prevladal severozahodnik.

Burjice je res malo. Čez Kvarner malo motorirava, malo jadrava, malo motorsailava. Zadnjo uro odpeljeva na motor, saj je vetra malo, pa še to je točno v nos.

Danes je nedelja in očitno je kar nekaj Slovencev šlo za 48 ur na barke delat 'nujna vzdrževalna dela'.

Ene sva srečala že v zalivu v Unijah, še več pa jih je okrog Medulina.

Nasploh imam ves čas plovbe čer Kvarnerski zaliv v vidnem polju vsaj 20 jadrnic, kar je več, kot jih videvava na vodi zadnje dni.

Večje ladje pa niti ene. Niti z očesom, niti z AIS-a nisva videla niti ene tovornjače.

Sidrava v zalivu Bijeca, vzhodno od Medulinskega avtokampa.

Kamp izgleda od daleč precej prazen in popoldan se odpravim tja, malo obujat spomine na davna leta, ko sem v tem kampu še vodil surf šolo.

Joj, ali je res to že več kot 40 let nazaj?

Pol milje je do tam in razmišljam, če bi dal na dingača motor ali ne.

Na koncu zmaga želja po rekreaciji in odveslam. Kar solidne pol ure je v eno smer. Na srečo ni vroče, piha pa tudi ne. Walker Bay lepo drsi čez zaliv.

V kampu prevladujejo nemške tablice, veliko je tudi hrvaških. Ostalih praktično ni. Kamp sicer ni poln, a glede na COVID sceno in datum 20. september je vseeno še kar nekaj ljudi. Recimo, da je zaseden 1/4.

Kaj dosti se v 40 letih tule ni spremenilo. Nove sanitarije so postavili, par lokalov, trgovino, morda še kaj. Večinoma pa vse izgleda še precej podobno, kot takrat. Edino plesne terase, kamor smo včasih hodili iz Premanture s čolnom žez zaliv nisem našel. In v Portiću je zdaj marina.

Odveslam nazaj in Lili skuha odlično večerjo, ki jo zalijeva z Vrbničko Žlahtino, ki pa ni prepričala. Očitno je to vino treba piti le na Krku.

Jutri pa v Pomer, kjer nameravava prevedrati nekaj vremensko slabih dni.

Danes sva preplula 20 milj v dobrih 4 urah. Spomnim se še časov, ko se je prečenje Kvarnerja zdelo podvig, dandanes pa je to krajša dnevna etapa.

21. september 2020, ponedelj

Medulin, u. Bijeca - Pomer

V Medulinu sva spala dobro, le komarji so naju nadlegovali, ker nekaj časa nisva imela vključene kemijske zaščite, potem so dali mir.

Za silo lovim WiFi it kampa, in ker mi T2 zdaj računa ves internet, pogovore in SMS-e (predolgo sva že izven Slovenije) surfam po netu, kot obseden na zalogo, namesto, da bi šel pravočasno spat. Ugotovim le to, da bi bilo bolje spati, kot prebirati bedarije.

Ponoči je malo deževalo, a ni padlo veliko dežja. Za silo je spralo barko a pričakujemo več dežja bo v prihodnjih dneh, tako da za spiranje soli ne bo problema.

Čez dan se prestaviva v Pomer, prej se še dobro skopava. Danes je delno oblačno, a voda se mi sploh ne zdi tako mrzla. Sidrava za otoček Premanturski, nedaleč od dvigala marine Pomer. Tu sva dobro zaščitena pred jugom in ostalimi vetrovi, ki se lahko pojavijo v neslednjih dneh. Pot je bila zelo kratka, manj, kot 2 milj. Za tako pot s enama ni dalo dvigati jader, itak skoraj ni pihalo. Max veter bil 7 vozlov, na sidru piha v času sidranja 5, zvečer je čista bonaca. tule sva povsem pri miru, kot bi bila na kopnem.

Danes sva se dobila s Sašom in preživeli smo nekaj prijetnih uric. Sašo je vedno poln zanimivih zgodb, pa še avto ima tule v Pomru in naju je peljal v trgovino. Lepo od njega. Tale resna trgovina na celini je čisto nekaj drugega, kot male trgovinice na otokih. Tukaj recimo prodajajo paradižnik, ki še ne gnije in solato, ki izgleda v redu. Na otokih se vidi, da se sezona končuje in poizkušajo prodati tisto, kar jim je še ostalo, novih stvari pa ne naročajo veliko.

Vremenarji pravijo, da vreme ne bo najboljše. Pravijo, da bo deževalo, obstaja možnost neviht, pihal bo kar močan jugo. Verjetno bova kak dan še ostala tukaj, saj jugo na zahodni strani Istre ni najbolj prijeten, tule pa sva tako zaščitena, da bi lahko preživela kak manjši hurikan.

22. september 2020, torek

Pomer

Dežja ponoči ni bilo skoraj nič. Iz dingija, ki sem ga namenoma pustil v vodi sem zjutraj popivnal mogoče pol litra. Čez dan pa je deževalo le dopoldan kakih 5 minut. Skratka, zaenkrat od vsega napovedanega dežja ni bilo praktično nič.

Tudi vetra ni veliko. Ali jugo še ni močan, ali pa smo tule res dobro skriti.

Danes se odpravim na raziskovanje krajev moje mladosti.

Odveslam čez zaliv in mimo otočka Premanturski do ceste, ki pelje iz Premanture v Pulo.

Do zaliva Runke bi bilo odločno predalet, več kot miljo proti vetru bi veslal, do ceste je pa le dobrih 600 m.

To, da bi dal gor motor, bi se mi pa zdelo kapitulacija. Malo je pa teba migati.

Obala pod cesto je karastrofalna za privez čolna.

Same ostre skale in nikjer kakšne plažice. Komaj najdem en usek med skalami in privežem čoln na obe strani, da ne buta ob skale.

Še na cesto se težko spravim, saj je teren nemogoč. Trnje in skale. Takrat mi je že skoraj žal, da nisem dal na čoln motorja in se odpeljal v Runke ali vsaj v Tašalero.

Po cesti grem najprej do kampa v Tašaleri potem pa čez hrib in do kampa Narodnega doma, kjer sem tolikokrat taboril.

Prvič sem bil tam, ko še nisem imel dveh let,avnega 1963 leta.

Bila sva sama z očetom, mama je bila noseča in je ostala doma, jeseni sem potem dobil bratca. Od takrat dalje sem tam taboril prav vsako leto nekako do 20 leta starosti. Prva leta s starši, kasneje kot pionir in mladinec, pa kot vodnik fantovske telovadne vrste....Joj, koliko lepih spominov.

Preskočil sem ograjo in si ogledal taborni prostor.

Skoraj vse je še tako, kot je bilo predavnimi leti. Kuhinja, jedilnica, ambulanta, delavnica, tuši, WCji (ti so nekaj dograjeni), betonske mize za namizni tenis, pa plesišče, balinišče, odbojka, zborni prostor, itd, itd.

Edina sprememba je na telovadišču.

Orodja ni več. Tam, kjer so bili krogi drog, bradlja in ostalo orodje, namesto blazin pa je bila nasuta mivka je teren zdaj splaniran in tam raste trava.

Mogoče poleti namestijo prave blazine in orodje, ki se pozimi pospravijo na varno.

Prostori za šotore so še splanirani tako, kot so bili od nekdaj. Spomnim se, kako smo vse to gradili z lastnimi žulji, vsak kamen sem spoznal. Kako smo krčili grmovje in trnje, kako smo planirali teren, kako gradili kamnte škarpe. Spomini so kar vrel na plan.

Na plaži je tudi še vse približno tako, kot je bilo. Pomol, ki smo ga gradili predavnimi leti še lepo stoji. Je pa v zalivu polno nekih manjših boj, verjetno za goste kampov tam okrog. Ta velik, ribiški pomol pa je poln ribiških bark. Včasih je bila ena ali dve, danes jih je vsaj deset. Grem še v kamp Runke, si pogledam, če je Kranjski kamp še tam, kjer je bil, potem pa gor, v Premanturo. Tu pa je sprememb ogromno. Nove ceste, nove hiše, še izgubil sem se. Obeh ta starih slaščičarn ni več. Kjer je bil včasih disko je zdaj uprava krajinskega parka Kamenjak. Lokalov s hitro prehrano je cel kup, a vse je že zaprto. Sezona se zaključuje. Pot nazaj me vodi po glavni cesti proti Puli. Ob cesti rastejo gobe, ne vem, če so užitne. Premantura je precej večja, kot je bila včasih. Do čolna pridem že dobro utrujen. Že dolgo nisem toliko hodil. Odveslam nazaj, z vetrom gre seveda hitreje. Prav zanimiv dan je za mano, čeprav Herona nisva premaknila. Vremenarji nekaj grozijo, da bo hudo, da bodo valovi veliki in to z zahoda. Kam pa je človek v Istri skrije, da bo mirno spal, če prihajajo z zahoda 3 meterski valovi? Tule smo super, ampak ne mislim tukaj ostati še en teden. Sicer pa, če bi bila še na Sardiniji, bi dobila pa 6 meterske valove, tako da se nimam kaj preveč za pritoževati.

23. september 2020, sreda

Pomer

Najprej popravek napake od včeraj in predvčeršnjim:
Dva mala otočka v najini neposredni bližini sta Premanturski Školjič in Pomerski Školjič (hvala Mare) in ne Premanturski in Pomerski, kot sem ju poimenoval.
Tudi meni se je ime zdelo čudno, zato sem šel gledat še na povsem drugo karto, a obe karti sta imeli napisana oba otočka enako (brez Školjič)
Eno je kupljena navigacija Navionics (preverjeno na 3 neodvisnih napravah), drugi vir pa je bila 'sposojena' karta sveta v programu Open CPN. Iz tega programa je tudi slika.
Končno preverbo sem naredil še na uradni papirni karti, ki jo izdaja hrvaški hidrografski institut (Male karte 1. del)
Tudi tam piše le Premanturski in Pomerski, brez besedice Školjič.
Večkrat grem preverjat imena še na papirne karte, predvsem zato, da vidim ali je kje recimo c, č ali ć, saj na elektronskih kartah šumniki ponavadi manjkajo.
S poimenovanji je včasih križ. Le pomislimo, kako tej dandanes pogledajo Hrvati, če jim omeniš Piranski zaliv. Delajo se, da ne vejo o čem govoriš, potem pa govorijo o Savudrijski vali. Ampak celo na njihovi uradni pomorski karti piše Piranski zaljev.
Sedaj pa na kratko na današnji dnevnik:
Tale Pomer je res fenomen, saj se okrog nas dosti bliska in grmi, radarske slike kažejo, da je tudi kar nekaj dežja, a pri nas je dežje bolj malo ali nič. Danes sva šla malo naokrog in sploh nisva vzela s seboj palerin ali dežnika.
Domačini baje pravijo, da dokler piha jugo v Pomru ni dežja, saj ga Kamenjak razbije. Dež je šele takrat, ko piha z zahoda. Sašo, hvala za ta poučni vremenski trik.
Vsak kraj ima svoje vremenske posebnosti. Celo življenje so učim o vremenu, pa še vedno skoraj nič ne znam.
Voda je še primerna za kopanje, ampak zunaj ni več prijetno, če si nag in moker in piha veter. Kopanje je zreducirano na umivanje. Še na plaži ni nikogar. Glamping izgleda precej prazen.
Tudi se na vodi kaj dosti ne dogaja. Včeraj en smučar, danes nekaj minut en jet, tu in tam gre kaka barka iz marine ali v marino, in to je vse.
Na sidrišču ni nibene spremembe. Le Heron in en lep katamaran z ameriško zastavo. No, in seveda vranjeki, ki se sončijo na ostankih zarjavele konstrukcije, ki delno gleda iz vode zahodno od Premantursekga Školjiča.

24. september 2020, četrtek

Pomer

Zvečer in ponoči je nekaj deževalo, pa ni bilo veliko. Jutro je še oblačno, a se jasni.

Danes greva na izlet z dingijem.

Montiram motor.

Ja, vem, da sem zadnjič pisal, da je to skoraj kapitulacija ampak danes imava daljše poti, ki jih na vesla pač ne moreš narediti.

Najprej si greva ogledat Sćuzo. To je zaprto jezerce zahodno od nas. Na karti piše tudi Uvala Ribnjak.

Od ostalega morja je ločen z dvema zidkoma. Prvi je že dobro podrt in je od njega ostalo le toliko, da ovira plovbo malih čolničev (za karkoli večjega je tu itak preplitvo).

Drugi, novejši zid pa je prehodan za pešce in kolesarje.

Ima nekaj prepustov za vodo, a s čolnom nisva mogla skozi, saj je prostora premalo.

Je pa lepo tekla skozi voda in delala vrtince, ko se je ribnik ob plimi polnil.

Od tam greva pogledat tale slavn glamping. To naj bi bilo glamorous camping.

V bistvu so to bolj hišice, kot šotori, le stene so iz tekstila.

Notri imaš kopalnico z WC-jem in tušem, elektriko, TV in celo klimo. Od campinga ni ostalo veliko.

Če mene vprašaš je to v bistvu bungalov, le zvočne izolacije ni, saj so stene iz blaga.

Cel kompleks je lepo urejen, a te dni je skoraj prazen.

Srečno se prebija spet do globlje vode in se napotiva na nasprotni konec Pomerskega zaliva, na polotoček Vižula.

Tukaj so ostanki rimske vile iz 1. do 6. stoletja.

Kompleks je velik, saj se razteza čez cel polotok.

Del stavb in tlakovanih poti je sedaj pod vodo, ečina pa je na kopnem.

Meni ni preveč všeč, kako Hrvati obnavljajo stare zgradbe (to je že drugi tak primer).

Spodaj je verjetno nek originalen temelj, čez pa sezidajo nov zid iz kamna. Da bi izgledal starejši je visok le pol metra, zgornji rob pa izgleda, kot bi se rušil. Meni to izgleda skoraj kot zavajanje.

Bilo bi mi ljubše, če bi pustili originale take, kot so, ne pa da napišejo 'ostanki vile iz 1. stoletja', gladaš pa zid zgrajen pred nekaj leti s sredstvi EU. Pravi ostanki pa so morda nekje spodaj.

No, nekaj kamnov izgleda starejših in so verjetno originalni, a 1500 let je lokalno prebivalstvo material vile raznašalo naokrog in ga vgrajevalo v svoje hiše, zato pač ni ostalo prav veliko.

Cel polotok je v bistvu zelo lep park, prepreden s sprehajalnimi stezami in z nekaj napisi kaj lahko kje vidiš.

Senco delajo mogočni borovci vmes pa so klopce za počitek, info table in WC-ji.

V bistvu mi je bil celoten kompleks zelo všeč, le želel bi si, da bi kje napisali, da so ti zidovi rekonstrukcija. Čez par let, ko jih bo malo ogledal čas jih bodo verjetno razglasili za originale.

Dovolj je bilo ptepanja in po najkrajši poti se odpraviva nazaj na Herona. Sredi zaliva je nekaj malega valov (za dingija), za našim otočkom pa je povsem mirno.

Na Heronu si narediva lep večer, sedaj pa visiva vsak za svojim kompom, glamping pa naju časti z internetom.

Dežja danes ni bilo, večino dneva je sijalo sonce.

Zidek, ki omogoča, da greš peš čez vodo tudi, če nisi Jezus.

Lično urejene glamping hišice. Res jim ne morem reči šotori.

Vranjek ni bil nič kaj vesel, ker sva peljala mimo njega preblizu.

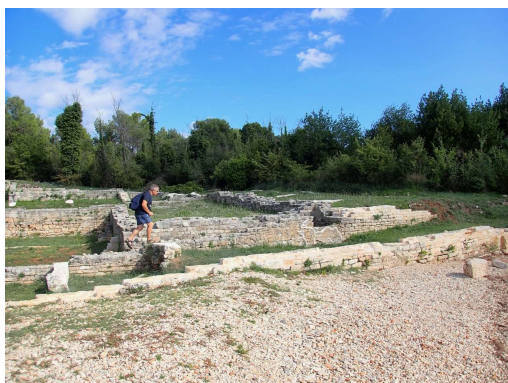
Tole očitno ni iz 1. stoletja.

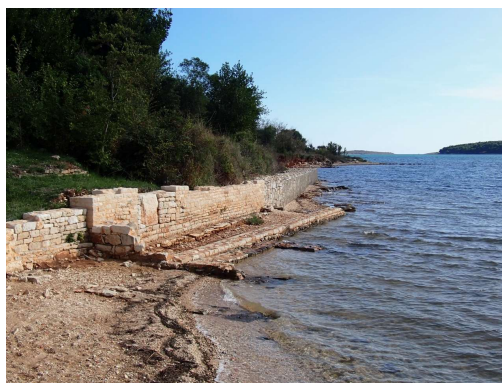
Zidovi se raztezajo skoraj po celem polotoku. V ozadju je nekaj kamnov, ki so verjetno originalni, ti zidovi pa so rekonstrukcija.

Kaj je rekonstrukcija in kaj je original ni vedno povsem očitno.

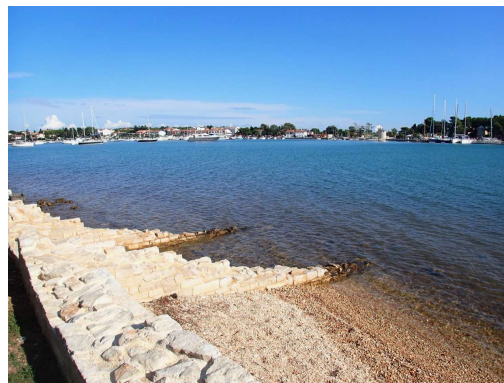
Kompleks je velik.

Kar ni konca zidovom.
Stari Rimljani so očitno imeli odlično nerjaveče železo, saj izgleda, kot bi bilo staro le nekaj let. :-)

Še kar raziskujeva.

Originali so verjetno nekje pod temi zidovi.

Ne vem ali je tale klopca iz časov starih rimljanov, a je zelo udobna.

Pa še rožica, da ne bodo danes samo kamni.

25. september 2020, petek

Pomer

Včeraj sem že začel dvomiti o tem, če je res nujno, da sva skrita v tej luknji, če se pa vremensko nič ne dogaja. No, ponoči se je začelo in veter se je okrepil in je malo žvižgalo med priponami..

Sicer še ni bilo nič resnega.

Čez dan smo imeli mešanico sonca, oblakov in dežja, vsakega nekaj in to večkrat. Veter pa je postal močnejši popoldan.

Kokpit Herona sva bolj zaprla, saj sva namestila zaporo med sprajhoodom in biminijem s stranskimi zaščitami.

Zdaj lahko sediva zunaj na suhem, čeprav dežuje in piha kar precej vetra.

Veter se vrti. Imamo vse od klasičnega juga (jugovzhodnik), pa do jugozahodnika in čistega zahodnika.

Val se v tem odlično zaščitenem zalivu ni razvil do take velikosti, da bi bilo na Heronu to karkoli moteče.

Se pa po vodi občasno podijo bele pene.

To ni vreme, da bi hodil z dingačem na obalo.

Ponoči bo huje.

Aladin napoveduje na severnem jadransko za to noč sunke vetra do 36,9 m/s. To je čez 70 vozlov!

Najhujše naj bi bilo na odprtem, jugozahodno od Pule enkrat proti jutru. Tule pri nas pa napovedujejo, da naj ponoči sunki ne bi presegli 50 vozlov.

No, tudi sunki do 50 vozlov so zelo hudi. Upam, da tile otočki naokrog malo ustavijo tudi divjanje vetra, ker se sicer bojim za cerade.

Ne bom jih pa odstranil. Tole pač ni hurikan, ki bi narekoval odstranitev vsega blaga in jader z barke.

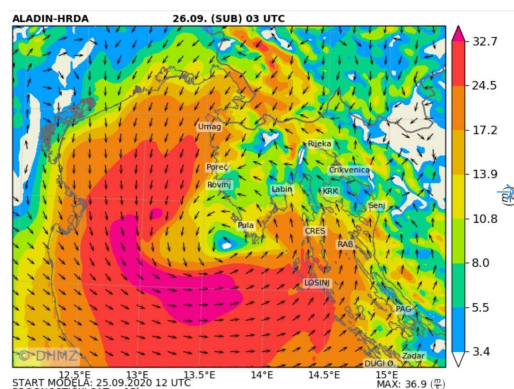
Glede smeri vetra je nemogoče napovedati od kod bo prišel, saj se nad severnim Jadranom formira vrtinec, ki se (kot se za severno poloblo spodobi) vrti v smeri proti uri. Oko vrtinca bo šlo dokaj blizu Pule (po napovedi), torej lahko pričakujemo veter iz več smeri, ker bo jedro potovalo blizu nas.

To je napoved modela, prognoza za pomorce pa pravi:

'Mjestimice udari S i SW, a zatim NW, uz obalu sjevernog Jadrana i NE vjetra, 35-55 čvorova. More ponegdje 5. Mjestimice nevere.'

Stanje morja 5 pomeni valove 2,5 do 4 m višine. To ni šala. Še dobro, da sva v zaprtem zalivu.

Bomo videli jutri, kako bo.

Aladin napoved za to noč - do 70 vozlov vetra na odprtem.

26. september 2020, sobota

Pomer

Ponoči je močnejše žvižgalo okrog barke, a tule v Pomerskem zalivu smo res dobro skriti. Mislim, da nismo dobili čez 30 vozlov, vala pa praktično ni bilo.

Povsod okrog nas je bilo več vetra in več dežja, čeprav je tudi nam barko dobro opralo.

Ob pol šestih zjutraj se je vklopil sidrni alarm.

Na srečo ne zato, ker bi drseli ampak zato, ker sem imel krog nastavljen malo preveč na tesno, center kroga pa ni bil točno na dejanski poziciji sidra.

Tale sidrni alarm, ki je vgrajen v najin AIS je sicer super, a mu manjka ena zelo pomembna funkcija:

Pozicijo sidra lahko nastaviš le na tisto točko, kjer se nahaja AIS naprava v trenutku pritiska na gumb.

Tako sem pri sidranju ponavadi jaz spredaj na sidru, Lili je na krmilu.

Ko spuščam sidro ona teče v podpalubje in pritisne sidrni alarm v trenutku, ko oceni, da se sidro dotakne tal.

Seveda je v ta način vgrajena sistemska napaka: Sidro spuščam z rolerja na premcu, AIS pa je v salonu. Vmes je pa 10m.

Torej, če sva 100% natančna imava 10 m napake v poziciji sidra.

Če se sidro ne vkoplje povsem na mestu se napaka še poveča.

Večina alarmov na telefonih ima možnost nastavitve pozicije sidra - recimo podaš smer in razdaljo od trenutne pozicije do sidra. Tule pa tega ni.

Ponavadi se glede tega preveč ne sekirava, dava pač 10 ali 20 m večji radij, po kateren se je dovoljeno gibati in sva kljub napaki še vedno znotraj kroga.

Tokrat pa, ko sva sidrala, je bil za par dni napovedan jugo in sem določil krog precej majhen: 40m radija pri dobrih 25 m verige + 10 m do naprave.

4 dni je bilo v redu, ko pa je močno zapihalo s severa smo se dotaknili krožnice in alarm se je sprožil.

Najprej sva ugotovila, da dejansko ne drsiva. Ko sva se prepričala, da je vse v redu sva pač povečala krog iz 40 na 50 m in šla nazaj spat.

Zjutraj je bilo hladno in sploh ni bilo prehude želje po zapuščanju tole postelje.

Skoraj cel dan sem bil v dolgih hlačah in celo v dolgimi rokavi.

Le, ko sem delal servis na malem motorčku mi je postalo vroče in sem se spravil v kratke hlače in majico.

5 dni sva že tukaj. Včeraj je bilo celo še nekaj tople (no, mlačne) vode v boilerju, danes pa je praktično enake temperature, kot hladna voda. Ko sva se zvečer tuširala na platformi je bilo kar hladno.

Ker je za to noč spet napovedano precej vetra sem še za 5 m podaljšal verigo. Kar tako, za vsak slučaj in boljši občutek.

Daljša veriga je sicer bolj varna (sidro bolj drži), a na daljši verigi barka v močnem vetru tudi bolj pleše na sidru.

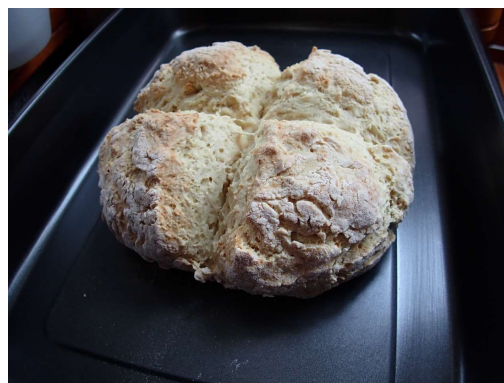
Iz tega razloga z verigo ne pretiravam. Ponavadi dam s tem sidrom verige za 4 kratnik višine.

Višina pa je: odčitek globine na globinomerju + 1,5 m od vode do rolerja + 20 cm zaradi ofseta globinomerja + max možen prirastek plime glede na trenutek sidranja.

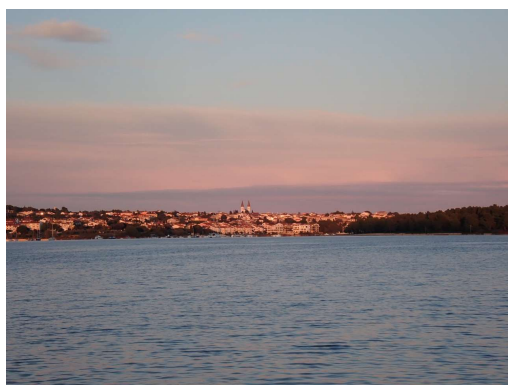
Tule je na dnu redka trava v mešanici gostega blata in peska in sidro drži odlično, zato sem dal 27m verige v 5 m vode, čeprav sem pričakoval hud veter. Danes sem podaljšal na dobrih 30 m, saj sper nekaj grozijo.

AIS-ov sidrni alarm. črne pikice so bivše pozicije Herona. Radij kroga sem povečal na 50 m.

Zjutraj je Lili spekla kruh in se nisva nič sekirala, da se malo segreje barka.

Ob sončnem zahodu je bil Medulin obsijan s soncem.

27. september 2020, nedelja

Pomer

Danes lahko skoraj prepisem včerajšnji dnevnik.

Ponoči je spet precej pihalo in zelo močno deževalo.

Pravzaprav je lilo, kot iz škafo. Nekaj časa se je slišalo celo kot toča, ampak ne vem, če je res bila, ali pa so bile le velike kaplje gnane z močnim vetrom, ki so tako udarjale ob barko..

Čez dan se je izmenjeval dež in obdobja brez dežja.

Pihalo pa je že spet vse od burje, čistega severa, Juga in celo zahodnika. Kakšna sreča, da sva izbrala tale Pomer, ki je zaščiten pred vsem.

Ko je čez dan enkrat dež ponehal sem spustil v vodo čoln in odveslal na kopno, da vržem smeti v smetnjak. Spotoma sem še pogledal barkico prijateljev, ki somuje tule v Pomrski marini.

Izkrcaje je bilo zanimivo, saj je vseeno nekaj vala, ki buta na obalo. Trgovina je bila že zaprta (itak nič ne rabiva), se je pa spet ulil dež.

Veslanje nazaj je pokazalo, kako je dobro, da je Heron velik in težak, saj mu tile valovčki v zalivu ne pridejo do živega, na dingaču pa me je kar premetavalo in sem večkrat zaveslal v prazno. Ampak vetra je takrat bilo pod 20 vozlov in sem srečno priveslal nazaj. Vsaj malo sem se premaknil in razgibal.

Sicer je bil današnji dan siv in depresiven.

Še to noč prestanemo, potem pa naj bi se vreme malo uredilo.

Val naj bi šel iz 3 m na 1 m, sunki vetra, ki naj bi bili zjutraj še 64 vozlov pa naj bi padli čez dan globoko pod 20 vozlov.

Podatki so iz meteograma, ki je najbližje Puli.

Tule notri v zalivu itak ni nitu valov, ki bi dosegli pol metra. Še največje naredi burja, ki ima eno miljo razdalje a kateri lahko gradi val. Pred jugom smo skriti za otočkom, iz drugih smeri pa je kopno blizu.

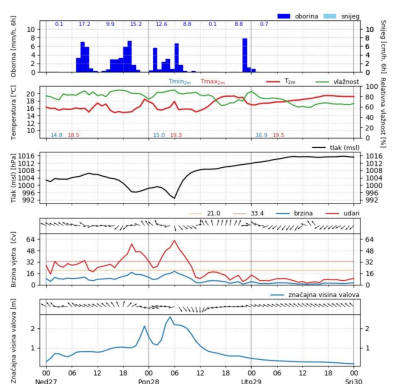
Edina stvar, ki bo narasla je zračni tlak. Saj je že skrajni čas. Admiralica nujno rabi sonce.

Večkrat na dan pogledam po barki, če je vse kod kontrolo in danes sem videl, da je snubber (sidrni amortizer) malo preguljen na mestu, kjer se vrv dotika kovinskega ogrodja barke. Zadevo sem saniral. Podložil sem nekaj vmes, da se ne riba več in malo premaknil vrv, da ranjeno mesto ni več na udaru. Za to noč bo še, potem pa bo veter padel in ne bo več takih sil na njemu. Vrv za novega je že pripravljena.

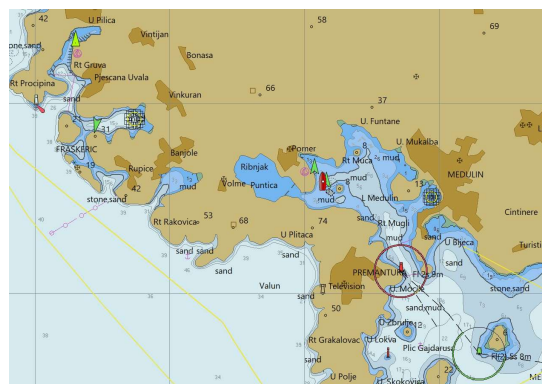
Danes sva tudi preizkusila gretje, da sva pripravljena za zvečer, če bi bilo treba zakurit. Priznam, da sme moral preštudirati manual, ker je šla zadeva v error mode. Še dobro, da piše, da je to normalno, če gre za prvi zagon (ali zagon po zelo dolgem času). Cev za gorivo je namreč kar dolga in nafta ni prišla do gorilca v prvem poizkusu. Potem je delal

brez problema - no, 5 minut, saj čez dan ga nisva rabila.

Barko ima va zaprto, zunaj je zdajle 15°C, notri je skoraj 20. Čez noč se bo še ohladilo. Če bo admiralica dala komando bomo vključili gretje. Zdajle ima čez noge spalno vrečo, verjetno nismo daleč od želje po gretju.

Meteogram za danes, jutri in pojutrišnjem za morje pred Pulo.

V tej luknji smo dobro skriti.

28. september 2020, ponedelj

Pomer

Noč je bila vetrovna in deževna, jutro tudi.

Počasi imam že dovolj tega vetra. Danes naj bi se umirilo, ampak večino dneva še precej piha in to s severozahoda.

Preden sem šel spat sem videval okrog 30 vozlov, s tem, da je bilo najhujše napovedano za osmo uro zjutraj.

No, edina škoda, ki sva jo utrpela je bila, da se je na eni strani odvezala krogla (dnevna oznaka za sidranje), ki jo imam izobešeno. Spodaj se je odvezala, zgoraj je še ostala zavezana in je divje tolkla po ograjici in zvitem prednjem jadru.

Notri se je slišalo, kot za razpada barka, ampak sem uspel vseeno zaspati. Zavezat je nisem šel, ker je lilo, kot iz škafe. Pravzaprav je dež letel bolj vodoravno, kot navpično. Ko je barka plesala na sidru je dobro je opralo tudi trup barke in vsa spodnja okna.

Za zjutraj še napovedovali še 4m valove pred Pulo, in ker se veter še ni umiril enostavno ne grem preverjat, če so se valovi slučajno vseeno umirili. Še posebej ne z lepo razsoljeno barko.

Bova počakala v tej hurikanski luknji še do jutri in odrinila zjutraj.

Tale Pomer ima neko magično moč, ki te ne izpusti iz krempljev. V glavnem zaradi vremena, nekaj pa mogoče tudi zato, ker na barki loviva kar dva brezplačna Wi-Fi signala. Precej visim na netu in za nazaj gledam jadralske Youtube kanale, ki jih spremljam.

Popoldan pa sem pogledal en kratek video oz Rovinja danes.

Motorje na parkirišču je pomedlo na kup, nekaj težkih motorjev so valovi celo vrgli čez zidek, gasilci pa so umikali avtomobile, ki jih je napadalo morje, samo ne vem, če jih je morje tudi kaj premikalo ali le gasilci.

No, po ogledu tega videa sem prepričan, da je bila odločitev, da ostaneva danes še tule pravilna.

V takih valovih plovba res ne bi bila nič kaj prijetna.

Danes sva hotela konzervirati watermaker, a sva si premislila.

Hitro spojko, ki se je pred časom zlomila sem takrat nadomestil z navadno 'smrekico' in objemko. V tem mrazu ne bom spravil cevi s smrekice, ki je privita v plastiko. Če slučajno kaj zlomim sem pa v težavah.

Bom to raje uredil, ko pridem nekam, kjer lahko kupim kak ventil ali spojko, saj na barki nimam pravega materijala.

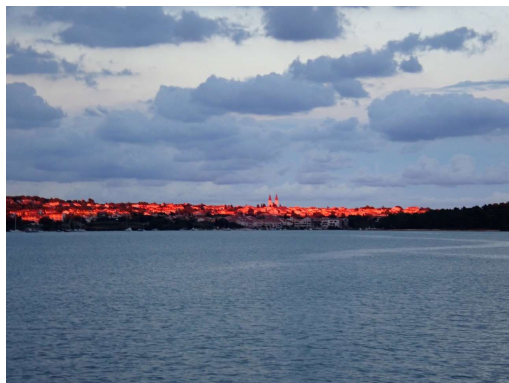
Proti večeru je vreme že boljše in sončni zahod nam postreže s čudovitimi barvami. Pregovor pravi: 'red at night, sailor's delight', kar v prevodu pomeni: Rdeča večerna zarja je dobro znamenje. Če to drži bo jutri krasno vreme.

Meteorologi se strinjajo s tem, le vetra zna biti premalo in iz napačne strani bo pihal.

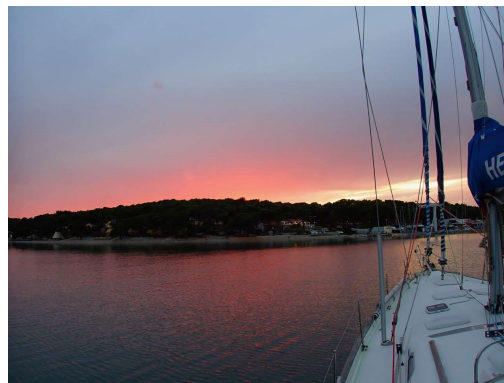
Ampak to me ne skrbi preveč. Sicer sva precej na koncu z nafto, a tukajle jo lahko kupiva kjerkoli, če jo zmanjka. Imava še eno kanto v rezervi.

Važno je, da so naši vladni koronapaniki Istro sneli z rdečega seznama. Zdaj lahko povsem legalno zaplujemo iz Hrvaške v Slovenijo brez karantene! Sicer bo potrebno potem nekaj iznajdljivosti za obisk marine v Italiji, a to bomo že nekako rešili.

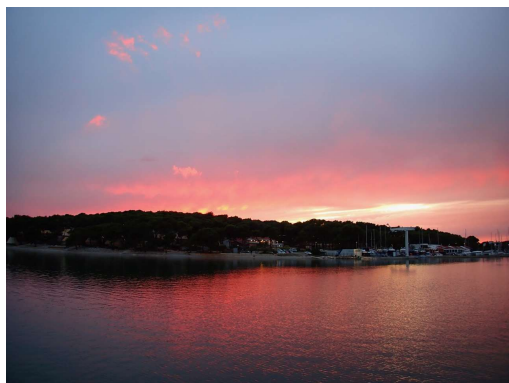
Vreme nama zdaj omogoča plovbo proti domu.

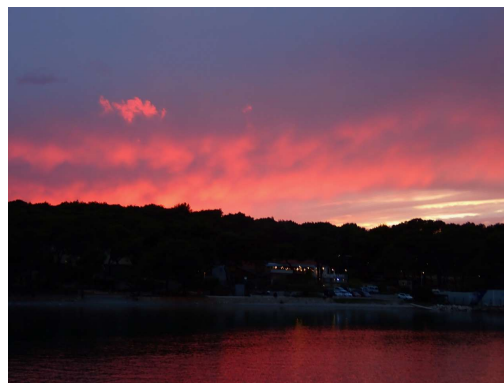
Red at night, sailor's delight. Medulin delno obsijan z večernim soncem

Pogled s Herona na Glamping

Iz sekunde v sekundo je nebo bolj rdeče.

Tudi tole je neobdelana slika.

29. september 2020, torek

Pomer - Dalja

Vstanem ob sedmih in sem presenečen nad tišino.

Nič ne piha, nič ne žvižga okrog barke. Tako je tudi napovedano. Odlično.

Vržem oko na barometer. O, lepo je zrasel čez noč. Kar takoj gremo! Pustim admiralico, da še malo poležava, jaz pa prižgem instrumente in motor in dvigam sidro.

Malo me skrbi, kako ga bom dobil ven.

Ni šlo takoj, dobre četrte ure sem ga majal, preden sem ga lahko dvignil.

Če je sidro močno vkopano v gosto blato ga je težko kar dvigniti. Tu je treba času dati čas. Napnem verigo, da je povsem navpična in malo počakam, da valovi in teža barke dela zate. Vmes jaz še malo napenjam verigo z nogo.

Ko malenkost popusti dvignem še par cm, pa spet in spet.

Tule sva bila cel teden in imela vetrove nad 40 vozlov. Ni čudno, da smo tako zabetonirani.

Medtem, ko motoriram proti Kamenjaku dvignem glavno jadro - nisem prepričan, če ga bom danes sploh rabil. Napovedani so šibki vetrovi iz raznih smeri.

A že blizu Kamenjaka začutim sapico, ki obeta. Od Fenolige naprej se da jadrat. Odprem še flok in udasnem motor. Heron kar oživi od veselja, da spet jadra in plujem s 5 do 6 vozli hitrosti do Verude, kjer veter omaga.

Verjetno je bil to ostanek burinčka, ki je pihal s kopnega na morje.

Od včeraj je ostalo še nekaj valov s severa, a ti postajajo vedno manjši in ne ustavljajo barke preveč, saj so dolgi in položni.

Pulo in Brione premotoriramo, potem pa spet ujamemo nekaj vetra.

Admiralica je medtem seveda že vstala in v koktipu pije kavico, medtem ko Istra lahko potuje mimo naju in nama razkazuje svoje čare. Mesta ne vozijo mimo naju, kot na razglednicah.

Mi pa Malo jadramo, malo motoriramo, kakor pač piha ali ne piha.

Ko preplujeva mimo zadnjih otočkov nad Vrsarjem Yanmar začne pokašljevati.

Pravi, da na hlape ne gre več naprej pa pika. Prej sem že pripravil 20l kanto nafte, ki jo zlijem v rezervoar in ga potolažim, saj nama že nekaj časa kaže, da je žejen.

Namenoma sva čakala da nafte zmanjka, saj sedaj točno vem, koliko nafte še imam. Če bi tistih 20 l natočil že prej ne bi vedel, kdaj bo zmanjkalo in bi bil zadnji del poti precej živčen. Zdaj pa točno veva koliko ur še lahko motorirava.

Ni nama treba na črpalko na Hrvaškem, zlahka prideva do Slovenije in (upam) ujameva zadnji dan regulirane cene 1€ za l.

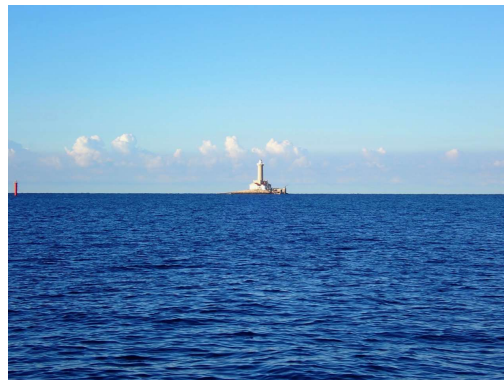
Tule je nekj dražje. In če že moram plačati davke jih raje plačam v Sloveniji, kot na Hrvaškem. Tale nafta v kanti je bila še iz Gibraltarja - slabe pol € za l.

Ob pol šestih popoldan sidrava v Dalji, po preplutih 47 miljah. Za to sva porabila 10 ur lahkotne priobalne plovbe v šibkih vetrovih. Na sidru piha 2 vozla vetra, čez dan je bil max 14 vozlov navideznega vetra. Pravega verjetno cel dan ni bilo čez 10 ali največ 11 vozlov, pihal pa je pretežno iz severa in severozahoda.

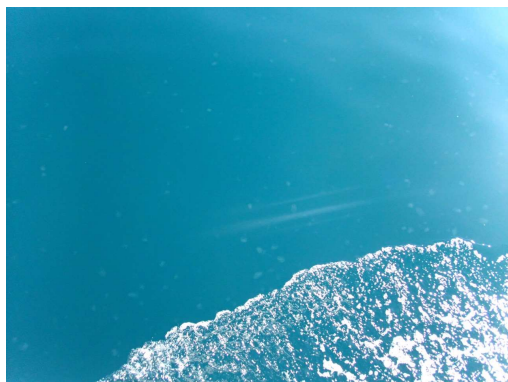
Spet imava vročo vodo in tuširanje in umivanje glave je bil pravi užitek. Zvečer sme naredil pa še servis na motorju. Malo sem prekoračil časovnico za menjavo olja, a mislim, da ni nič narobe, saj od zadnje menjave še ni eno leto, veliko ur pa sva naklepala, ker smo včasih motorirali tudi po 10, 20 ali več ur naenkrat, motoriram pa pri relativno nizkih obratih. Časovni interval za menjavo olja mora pokriti tudi hujše obremenitve, mi motorja ne priganjamo prehudo.

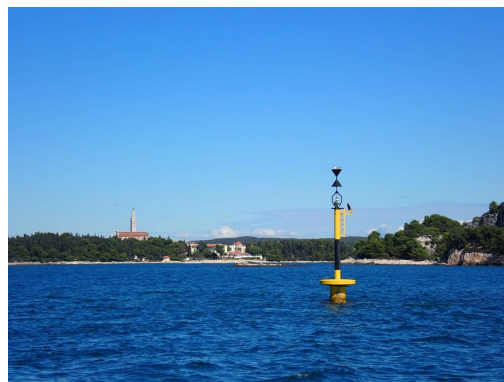
V enem tednu sva s pozicijami pobarvala skoraj cel krog. Se pravi, da je pihalo iz vseh smeri.

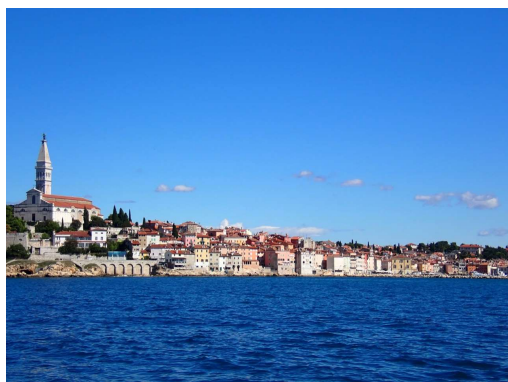
Svetilnik Poror. Ker je morje mirno sva plula med Fenoligo in Kamenjakom.

Ob Istri je bilo polno meduz. To so rebrače, ki baje ne pikajo. Celo pot sva se vozila med njimi.

Vranjek varuje zahodno kardinalno oznako pred Rovinjem.

Rovinj se sonči po celm tednu slabega vremena.

Rovinj (še z druge strani).

Vrsar

Novigrad

Vhod v Daljo, najino današnje sidrišče.

30. september 2020, sredo

Dalja - Umag - Piran - Koper - Debeli Rtič

Po mirni noči se zjutraj odpraviva v Umag, da legalno zapustiva Hrvaško.

Hrvaški šerifi si večkrat razlagajo zakone vsak po svoje in to različno.

Danes sem naletel na enega, ki je v kontradikciji s samim seboj! Resno. Ne strinja se s svojim mnenjem.

V Umagu najprej zavijeva k marini, kjer je sezonski mejni prehod, a nama en turist s pomola zavpije, da so za letos že zaprti in naj greva v mesto.

V mestu pridem najprej do policaja, saj je urad na pomolu. Ta me pošlje do luškega kapetana. Tam vse uredim, potem uredim vse še pri policaju. Na koncu ga vprašam, če je prehod v marini že zaprt, pa pravi, da ne, da policija dela tam do konca oktobra. Aha. Kaj pa kapetanija? Ne, njih pa ni več tam, pravi in doda, da kapetanijo rabiš samo pri prvem vstopu v državo, potem pa ne več.

Ostal sem tiho.

Zakaj za vraga me je pa potem on sam poslal na kapetanijo, saj je vedel, da odhajam iz države? In zakaj je kapetan požigosal moje stare vstopne papirje in si naredil fotokopijo? In zakaj jih je policaj potem hotel videti, če so dobro požigosani, če mi pa sploh ne bi bilo treba iti tja? Pa razumi, če moreš.

Mogoče gre le za lenobo.

Če ne bi bil na kapetaniji bi moral verjetno policaj v sistemu preveriti, če je turistična taksa plačana, tako pa je to namesto njega naredil kapetan. Banana država.

Sicer pa je bil super prijazen in cel postopek sva opravila zunaj pred pisarno, da nisva rabila mask.

Tako. Hrvaška zastava dol, naslednja postaja: Piran.

Piran mi je rahlo neugodno za vstop, saj je tam zelo malo prostora. Nazadnje sem tam komaj obrnil barko, pa še pihalo je ko vrag in bil sem sam.

Danes pa je bonaca in na barki sva dva. In zaplujem skozi vhod v luko, kjer me preseneti obilica prostora. Če bi hotel bi lahko notri vozil osmice. Vse do tistih betonskih stebrov v luki in še naprej ni bilo ničesar. Luksuz. Nazadnje je bilo toliko turističnih ladij, da Herona nisem mogel obrniti.

Policaj ima na vratih (kot imajo povsod) narisani simbol za obvezno nošenje maske (prilepljen z notranje strani steklenih vrat).

Nekdo je na masko narisal usta in zobe.

Hm. In to v policijski postaji, jer je kup nadzornih kamer. Če si to niso narisali fantje sami ima nekdo res jajca.

Ta policaj je bil tudi šaljivec in je nekaj flancal o karanteni, a ko se nisem dal zmesti se je le zasmel in mi vrnil

dokumente.

Spet doma! Legalno sva v Sloveniji.

Zdaj pa na pumpo.

Črpalka v koperski mariji je razsutek. V karibskih mini državah imajo lepše pomole. Ta je kratek, gradbeno železo gleda iz betona vsepovsod, vsak čas se lahko sesuje. V tole ni nihče vlagal že desetletja.

Natočiva kar nekaj nafte. Levi polno, desni le 100l, saj ne rabiva več in kantica za zlato rezervo. Danes še po evro, jutri bo nekaj več.

Takrat začne malo pihati.

Zdaj, ko sva polna nafte lahko končno jadrava.

Samo na flok prečiva kopersko tovarno luko (prometa ni nobenega) in vrževa sidro med Valdoltro in Debelim Rtičem.

Tu so ob obali sicer že rumene boje za prepoved sidranja, a mislim, da se dalj od obale (se pravi zunaj od boj) sme sidrati. Na obalo itak ne greva.

Najino popotovanje iz Kanarov domov se s tem počasi zaključuje. Jutri samo še ob plimi vplujeva v marino v Italiji pa bo konec.

Imam pa manjšo nevšečnost s hladilnikom, ker predobro dela. Že pred tremi dnevi sva nehala hladiti, pa je skrinja še vedno zmrznjena!. Zgoraj je sicer že odtajano, spodnji del pa je še ves zaledenel. Upam, da do jutri končno popusti.

Ja, tale pot iz Kanarov ni kratka. Od Lanzaroteja do Debelega Rtiča sva preplula 3.371 morskih milj, res pa je, da sva naredila na poti nekaj ovinkov.

Danes sva preplula 24 milj, opravila dve mejni kontroli in eno tankanje. Mislim, da sva si zdaj zaslužila en dober požirek.

Slikanje savudrijskega svetilnika je takorekoč obvezno. Slovenija, prihajamo.

Tako praznega piranskega pristanišča še nisem videl.

Piranski pristan. Če ne veš za tele stebre v vodi lahko dobro rukneš barko.

Piran še enkrat.